

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, Z. Ú., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**POVĚDOMÍ O HOLOCAUSTU MEZI ŠIROKOU
VEŘEJNOSTÍ**

Autor práce: Adéla Diblíková, Dis.

Studijní obor: Bezpečnostně právní činnost ve veřejné správě

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: Doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

2020

VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, z.ú.
Žižkova 6, 370 01 České Budějovice

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení studenta: Adéla Diblíková, Dis.

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Studijní obor: Bezpečnostně právní činnost ve veřejné správě

Forma studia: Kombinovaná

Místo studia: Příbram

Název bakalářské práce: Povědomí o holocaustu mezi širokou veřejností

Název bakalářské práce v anglickém jazyce: Awareness of the Holocaust among the general public

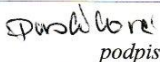

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

Vedoucí bakalářské práce (jméno a příjmení, titul): Doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

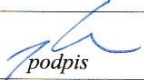

Datum zadání bakalářské práce: říjen 2019

CÍL BAKALÁŘSKÉ PRÁCE:

Cílem bakalářské práce je analýza stavu informovanosti mládeže o problematice holocaustu, neboť mládež se o této problematice dozvídá zprostředkovaně skrze masmédiá či školu. Navíc tzv. popírači holocaustu se snaží zpochybnit, že vůbec ke genocidě Židů nedošlo, neb očitých svědků je čím dál tím méně. Autorka provede empirické šetření, aby zjistila aktuálních stav informovanosti mládeže na vybraném vzorku respondentů.

Student: Adéla Diblíková, Dis.	25. 10. 2019 datum	podpis
Vedoucí práce: Doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.	9. 11. 19 datum	podpis

Schvalují zadání bakalářské práce:

Vedoucí katedry: doc. JUDr. Roman Svatoš, Ph.D.	11. 11. 19 datum	podpis
Prorektorka pro studium a vnitřní záležitosti: RNDr. Růžena Ferebauerová	13. 11. 19 datum	podpis
Pověřený rektor: doc. Ing. Jiří Dušek, Ph.D.	13. 11. 2019 datum	podpis

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval(a) samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v seznamu použitých zdrojů.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce v elektronické podobě ve veřejně přístupné části infodisku VŠERS, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky vedoucí(ho) a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů.

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce doc. Dr. Ing. Štefanu Danicsovi, Ph.D. za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

ABSTRAKT

DIBLÍKOVÁ, A. *Povědomí o holocaustu mezi širokou veřejností: bakalářská práce*. Příbram: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2020. Vedoucí bakalářské práce: Doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

Klíčová slova: Rasismus, antisemitismus, etnická genocida, pravicový revizionismus, zpochybňování holocaustu, projev holocaustu, popírači holocaustu.

V teoretické části se autorka zaměří na vysvětlení pojmů rasismus, antisemitismu, etnická genocida, pravicový revizionismu a zpochybňování holocaustu. Dále autorka přibližuje koncentrační tábory v Terezíně, Mauthausenu, Dachau a Osvětimi. A blíže analyzuje dva popírače holocaustu Davida Johna Cawdela Irvinga a Adama Benjamina Bartoše.

Hlavním cílem BP je analýza o povědomí holocaustu české mládeže a jak se staví k některým otázkám související s holocaustem. Výzkum je proveden pomocí empirického šetření dotazníkovou metodou, která je vyhodnocena v praktické části.

ABSTRACT

DIBLÍKOVÁ, A. Awareness of the Holocaust among the general public: bachelor thesis. Příbram: College of European and Regional Studies, 2020. Supervisor: Doc. Dr. Ing. Stefan Danics, Ph.D.

Key words: Racism, anti-Semitism, ethnic genocide, right-wing revisionism, questioning the Holocaust, manifestations of the Holocaust, Holocaust deniers.

In the theoretical part, the author will focus on explaining the concepts of racism, anti-Semitism, ethnic genocide, right-wing revisionism and questioning the Holocaust. The author also describes the concentration camps in Terezín, Mauthausen, Dachau and Auschwitz. And he analyzes two Holocaust deniers, David John Cawdel Irving and Adam Benjamin Bartoš.

The main goal of BP is an analysis of the Holocaust awareness of Czech youth and how they approach some issues related to the Holocaust. The research is carried out using an empirical survey using the questionnaire method, which is evaluated in the practical part.

Obsah

Úvod.....	9
1 Cíl a metodika bakalářské práce	10
2 Vymezení základních pojmů.....	11
2.1 Rasismus.....	11
2.1.1 Formy a typy rasismu.....	11
2.1.2 Rasismus jako ideologie.....	12
2.1.3 Rasismus a stát	13
2.2 Antisemitismus	15
2.2.1 Termín.....	15
2.2.2 Popis a definice	16
2.2.3 Typologie	16
2.2.4 Antisemitismu v EU.....	19
2.2.5 Antisemitismu v českých zemích.....	20
2.3 Etnická genocida	20
2.3.1 Definice genocidy	21
2.3.2 Historie genocidy	22
2.3.3 Právní precedent.....	23
2.4 Pravicový historický revizionismus	24
2.5 Zpochybňování holocaustu.....	25
2.5.1 Konečné řešení	25
2.5.2 Několik argumentů popíračů holocaustu	26
Projevy holocaustu	29
2.6 Koncentrační tábor Terezín	29
2.7 Mauthausen	30
2.8 Dachau	32
2.9 Osvětim	33
3 Vybraní popírači holocaustu	35

3.1	David John Cawdell Irving.....	35
3.2	Adam Benjamin Bartoš	36
4	Empirické šetření mezi mládeží	39
4.1	Stanovené hypotézy	39
4.2	Dotazníkové otázky	39
4.3	Vyhodnocení výsledků šetření	42
4.4	Vyhodnocení hypotéz.....	56
5	Závěr	57
	Seznam použitých zdrojů	58
	Seznam zkratk	60
	Seznam tabulek a grafů	61

Úvod

Tématem této bakalářské práce je „Povědomí o holocaustu mezi širokou veřejností“. Tento námět je zvolen z důvodu, že v dnešní době spousta lidí, kteří toto temné období naší historie zažili, již zemřelo. A chybí zde jejich svědectví pro budoucí generace.

Důvodem pro výběr tohoto tématu je, že v dnešní době se vynořuje spousta skupin, které holocaust popírají, nebo zkreslují tak, aby vyhovoval jejich cílům. A právě mladí lidé jsou lehce ovlivnitelní těmito snahami a názory, které zpochybňují genocidu Židů ze strany nacistů během II. světové války. S argumenty, že to nebylo technicky možné, nebo že vše bylo jinak, protože pamětníků je čím dál tím méně, kteří by přinesli svoje svědectví.

Cílem BP je analýza stavu povědomí mladé generace o holocaustu.

V teoretické části se autorka zaměří na vysvětlení základních pojmů – rasismus, antisemitismus, etnická genocida, pravicový historický revizionismus, tj. zpochybňování holocaustu. Dále bude podána stručná charakteristika koncentračních táborů Terezín, Mauthausen, Dachau a Osvětim. Též se autorka zaměří na zástupce popíračů holocaustu, a to na Davida Johna Cawdela Irvinga a Adama Benjamina Bartoše.

Výzkum je proveden pomocí empirického šetření formou dotazníků, který je vyhodnocen v praktické části práce.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

Cílem bakalářské práce je analýza stavu informovanosti mládeže o problematice holocaustu, neboť mládež se o této problematice dozvídá zprostředkovaně skrze masmédiá či školu. Navíc tzv. popírač holocaustu se snaží zpochybnit, že vůbec ke genocidě Židů nedošlo, neb očitých svědků je čím dál méně.

První kapitola je zaměřená na vysvětlení základních pojmů, jako jsou rasismus, antisemitismus, etnická genocida, pravicový historický revizionismus, tj, zpochybňování holocaustu. Autorka se zaměří na jejich vývoj napříč časem a historickými skutečnostmi, které za nimi stály. Druhá vysvětluje projevy holocaustu na čtyřech koncentračních táborech Terezín, Mauthausen, Dachau a Osvětim. V této kapitole se autorka zaměří na jejich lokaci, na život vězňů a samotný chod těchto zařízení. A ve třetí kapitole je popsán život dvou vybraných popíračů holocaustu Davida Johna Cawdela Irvinga a Adama Benjamina Bartoše.

V empirickém šetření jsou stanoveny 3 hypotézy, které pomocí dotazníkového šetření se buď vyvrátí, či potvrdí. K získání požadovaného výsledku je použito dotazníkové šetření. Dotazník je tvořen 14 otázkami, z nichž 12 je uzavřených a 2 otevřené, kdy respondenti mají možnost jednoduše odpovědět. Dotazování je určeno pro danou věkovou skupinu 14–26 let. Výsledky dotazníkového šetření budou v praktické části práce zpracovány pomocí grafů

2 Vymezení základních pojmů

2.1 Rasismus

V patnáctém století se Evropané rozhodli poznávat svět. Během pěti století svých zámořských objevů, kolonizací, expanzí a vykořisťování ovlivnili směr vývoje velké části světa a spousty různých kultur. Díky tomu vytvořili mimo jiné i předpoklady pro vznik konfliktních etnických vztahů, ty se dosud nepodařilo vyřešit (USA, Velká Británie, Austrálie, Kanada, JAR atd.) Během objevování nových světů byli přinuceni ke zjištění, že existuje i mnoho nových kultur a lidských společností, o niž do té doby nevěděli. Tudíž na tuto skutečnost nemohli být ani připraveni, chovali se způsobem, který bychom v dnešní době mohli nazvat jako etnocentrismus (je to hodnocení jiných kultur očima své vlastní). Aby se mohli vyrovnat s tímto tzv. kulturním šokem nejenom teoreticky, ale i prakticky vytvořili si soubor významů, ty odpovídaly jejich dosavadnímu historickému poznání a sociálním zkušenostem. V tomto období vznikala i koncepce rasy a s ní rasismus.

Nejméně tři století se věnují otázkám, které se týkají skutečných i domnělých rozdílů mezi lidmi. Těmito otázkami se zabývají zejména Evropané. Teorie o biologických odlišnostech/nerovnostech se objevovaly zejména v dobách zásadních politických krizí či změn. První spory se objevují již s příchodem kolonistů do tzv. Nového světa. To se dotýkalo původních obyvatel Indiánů, které kolonisté vykořisťovali a vyhlazovali je. Kvůli tomu, že nepracovali podle jejich představ, nemocem a vysoké úmrtnosti, začali kolonialisté dovážet otroky z Afriky.

Rasismus je nejvíce zneužíván politiky, novináři a laickou veřejností. K této problematice se velice rádi vyjadřují všichni (termín „rasistický“ se stal oblíbenou nadávkou pro ty, kteří mají jiný názor.). Rasismus je pojem velmi obecný, skrývá se pod ním celá řada jevů – názory, postoje, předsudky, násilí, politika, diskriminace, ideologie, teorie atd.

2.1.1 Formy a typy rasismu

Jelikož má rasismus dlouhou historii, vyskytoval se v mnoha formách, a proto si přiblížíme jeho typologii:

- Od biologického ke kulturnímu rasismu – původně se opíral o „rasové“ (biologické) rozdíly. Ve svém základním významu, představuje víru, že s morálkou, chováním či intelektuálními vlastnostmi souvisí určité fyzické vlastnosti, jako je barva pleti nebo rysy obličeje a poté byly i vytvořeny různé rasové teorie, které klasifikovaly lidstvo. Víra, že zděděné biologické znaky podmiňují schopnosti člověka nebo jeho způsoby chování je podstatou rasismu.

Ve druhé polovině 20. století vystřídal biologický rasismu kulturní rasismus. Probíhá v rámci politických debat o imigrační politice. Argumenty, které slýcháváme proti přistěhovalcům, nebo kulturním menšinám jsou „kulturní zaostalost“ či „neasimilovatelnost“. Fyzický vzhled zde již nehraje roli, ale naopak kultura se dere do popředí. Vyskytuje se zde i diskriminace na základě odlišného jazyka.

- Od individuálního k institucionálnímu rasismu – Až do 60. let 20. století měla společnost sklon vnímat rasismus pouze jako individuální záležitost či jako ideologii, která ospravedlňovala diskriminaci.

V té době se většina vědců začala zabývat tzv. institucionálním rasismem, kdy je rasismus uplatňován institucemi daného státu, který je možné změnit pouze tím, že změníme politický systém tohoto státu. Je charakteristický tím, že se zabývá, jak jednotlivé společenské struktury a instituce fungují. Jejich nezáměrným důsledkem je diskriminace příslušníků podřízených skupin. Tato nová skutečnost byla využita i v boji proti rasismu. Mnoho společenských skupin se nepřímo podílí na tomto rasismu.

I když každý z těchto typů rasismu je jiný, nesmíme zapomínat ani na jeden z nich.

2.1.2 Rasismus jako ideologie

Zkoumáním ideologií se ve společenských vědách zabývá především politologie a sociologie. Každý ideolog ve svém myšlení provádí tzv. selektivitu ideologického myšlení. Nějaká fakta ignoruje či nedoceňuje, jiná zas přeceňuje.

Podle autorů knihy *Extremismus, Rasismus a Antisemitismus* „ideologie slouží jako základ pro volání k jednání, konkrétně třeba k zabránění dříve znevýhodněným získat svůj vlastní podíl, lidskou důstojnost, suverenitu a svobodu. Mobilizace k jednání se liší společnost od společnosti, ale základní struktura rasové ideologie podle Nashe obsahuje nejméně šest základních tvrzení. Všechna tato tvrzení jsou závislá na následujících třech z logického hlediska sporných věcech:

- 1) identifikaci rasových odlišností s kulturními a sociálními odlišnostmi
- 2) předpokladu, že dosažená úroveň kultury je přímo a zejména determinována rasovými charakteristikami populace
- 3) víře, že fyzické charakteristiky populace limitují a definují typy kultury a společnosti, které jsou schopny vytvořit nebo se na nich podílet“¹

Mnohá empirická zjištění o rasových odlišnostech jsou zneužívána, buď ji podporují, pokud jsou s ní ve shodě, pokud je tomu naopak, jsou ignorováni. Vznik ideologie je reakcí na sociální konflikt a krizi.

2.1.3 Rasismus a stát

- Rasismus jako hrozba bezpečnosti státu – může způsobit konflikt nejen v rámci státu, ale i na mezinárodní úrovni. Ovlivňuje společenské klima v rámci státu příklady podle autora:
 - 1) „démonizuje příslušníky národních či „rasových“ menšin v daném státě, dělá z nich původce všeho zla, obviňuje je z nekalých činností
 - 2) urychluje fyzickou a sociální segregaci obětí rasismu
 - 3) zpětně ovlivňuje vnímání menšin, které se cítí být ohroženy a usilují buď o změnu společenských poměrů, což se ne vždy líbí rasistické většině (viz americké hnutí za občanská práva v 60. letech 20. století), nebo se snaží emigrovat, což zpětně vzbuzuje další nenávist u většinové populace“

¹ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, *Extremismus, Rasismus a Antisemitismus*, Praha 2008

V některých případech může rasismus způsobit masovou migraci buď obětí, nebo potencionálních obětí. Tyto migrace způsobují mezinárodní napětí. Anebo pokud jsou příslušníci uvnitř daného státu jiných národů, v daném státu se děje buď rasistické násilí, vyhánění či genocidu uvnitř něj.

Roli zde hraje i rasistická propaganda, ta velmi často zneužívá svobodu slova. Toto šíření nenávisti, přispívá k vytváření prostředí pro pronásledování a diskriminaci zároveň může legitimovat rasistické násilí zpětně. Platí slova, že jakmile je jednou lidská bytost prohlášena za geneticky podřadnou, v tu chvíli se stane zabíjení ospravedlnitelným a tudíž jednodušším.

- Role státu při potírání rasismu – centrální úlohu při potírání rasismu zde stále hrají státy. V minulosti se vyskytlo několik případů, kdy státy stály na druhé straně (nacistické Německo, USA 19. a 20. století a další...). Aktivní roli v šíření rasistických idejí, v přijímání diskriminační legislativy v těchto státech hrály vlády. Popřípadě se aktivně podílely na genocidách.

Podle autorů „role demokratických států je přesně opačná – snaží se proti rasismu bojovat všemi dostupnými prostředky (nebo by alespoň měly). Státy jsou dnes vázány povinností chránit práva svých občanů i neobčanů žijících na jejich území, přijímat zákony zakazující diskriminaci, dbát na jejich dodržování, trestat případné porušení zákonů vztahujících se k lidskoprávní problematice, monitorovat a veřejně odsuzovat rasismus a případně aplikovat veřejnou politiku k narovnání příležitosti dřívějších či současných obětí rasismu a diskriminace.“²

V dnešní době, když klesá role národních států, dodržování těchto požadavků není jednoduchou záležitostí. Často totiž dochází k tomu, že soukromé organizace přebírají část zodpovědnosti za stát. Např. v JAR je daleko více soukromých policistů a zaměstnanců bezpečnostních služeb než státních. V USA a ve Velké Británii spravují věznice soukromé organizace. O této možnosti se vážně uvažuje v České republice. V boji

² Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, Extremismus, Rasismus a Antisemitismus, Praha 2008

proti rasismu však státy stále disponují s nejdůležitějšími institucemi – policie, soudnictví a zákonodárství.

Při ochraně lidských práv zaujímá rozhodující místo policie. Jsou neodmyslitelnou součástí boje proti rasismu, která dohlíží na výkon práva a standardů spravedlnosti. Vzrůst nedůvěry ze strany menšin a obecně veřejnosti mohou způsobit policisti v jejich řadách, kteří odvádějí špatnou práci, jsou zkorumpovaní či dokonce rasisté. Nejzřetelnějším symptomem rasistické společnosti je rasistická policie. Ti, kteří se díky svému rasismu proviní, by se měli trestat a měl by se klást důraz na jejich sledování ze strany policie.³

2.2 Antisemitismus

Pro antisemitismus platí mnoho informací jako pro rasismus. Akademici se rozcházejí v tom, zda je antisemitismus jednou z forem rasismu, anebo ho vyjmout pro jeho specifické rysy. Zastánci druhého názoru ho staví na stejnou úroveň jako rasismus, nikoliv ale do jeho širokého rámce.

2.2.1 Termín

Podle autorů jsou „problematické okruhy týkající se antisemitismu začínají již při jeho jazykovém uchopení. Někteří odborníci zdůrazňují jazykovou nekonzistenci, resp. Nesmyslnost, s jakou je termín antisemitismus (angl. Anti-semitism) užíván. Proč? V češtině, stejně jako v mnoha jiných jazycích, znamená předpona „anti“ vymezení se vůči něčemu, někomu. Antisemitismus, něco reálného, něco skutečného (judaismus stejně jako sionismus lze relativně snadno vymezení). Ovšem v případě antisemitismu tomu tak není – „semitismus“ je totiž prázdným pojmem, „semitismus“ neexistuje. Nejedná se ani o ideologii, ani o náboženství či o Semity. Logicky se tedy nelze vymezovat vůči neexistujícímu jevu.“⁴

Obecně pojem antisemitismus skrývá nenávisť vůči Židům. Jako první tento termín začal používat na konci 19. století Wilhelm Marr, byl to německý prožidovský rasista. Používal ho, aby nahradil termín, který se do té doby používal, termín „Judenhass“ (nenávisť k Židům). Jeho pokus bychom mohli považovat za snahu o

³ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, *Extremismus, Rasismus a Antisemitismus*, Praha 2008

⁴ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, *Extremismus, Rasismus a Antisemitismus*, Praha 2008

relativizaci tohoto jevu. Chtěl eliminovat emocionální náboj staršího termínu díky neologismu antisemitismu. Zdání vědeckosti měl tento nový termín vyvolávat, ale bylo to právě naopak. Zamlžuje jednu z charakteristických vlastností antisemitismu, a to je diskriminace, nenávisť, popřípadě genocida.

2.2.2 Popis a definice

Vymezení obsahu antisemitismu je složité a nejasné. Dodnes není jasné, kdo Židem doopravdy je. Je to ten, kdo se narodil židovské matce, ten, kdo se cítí Židem, kdo vyznává judaismus, nebo ten co ho ostatní považují za Žida. Antisemitům na tom většinou nezáleží.

Platí zde co autor, to jiné vymezení definice. Je problém, aby nedošlo buď k přílišnému zobecnění, nebo k redukci sledovaného jevu při definování antisemitismu.

2.2.3 Typologie

Mnozí ho považují za jeden z nejstarších projevů diskriminace, nenávisti a vyčleňování určité kategorie lidí. Podle autorů „je možné pokusit se o pracovní typologii antisemitismu, jenž vychází z několika základních rozlišení a navazuje, obměňuje či rozšiřuje dosud známá členění více či méně známých autorů.“⁵

Dělení antisemitismu:

- 1) Nábožensky motivovaný (pohanský a křesťanský antijudaismus) – známé od druhé poloviny 1. tisíciletí před Kristem, je nepřátelství proti Židům. Jednalo se spíše o směsici xenofobie a etnocentrismu než rasismus. Římané a Řekové vnímali Židy jako jiné, dokonce cizí. Mezi ostatními obyvateli vyvolávalo chování Židů pramenící z náboženských pravidel, mezi ostatními obyvateli nevoli. Jejich předpisy ohledně stravy a čistoty nemohly vést k toleranci, natož pak to, že neuznávali jiná božstva. K tomu se sociálně distancovali od ostatních lidí, měli zákaz smíšených manželských svazků a neuznávali římské císaře za bohy. To vše mělo podíl na tom, že literatura této předkřesťanské doby byla nenávislná a namířena proti nim, šířila pomluvy a lži o nich. Byla zdrojem politické propagandy.

⁵ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, Extremismus, Rasismus a Antisemitismus, Praha 2008

Křesťanská podoba antijudaismu je na rozdíl od pohanského jednak mladší a institucionalizovanější. Vychází z několika lží a předsudků, ty vycházely z křesťanského učení. Celý středověk křesťanů vycházel z toho, že Židé zabili Ježíše Krista, nebo dokonce, že v něm nerozpoznali spasitele, kvůli tomu jejich dějovou linii přebírá církev atd. Křesťanské výhrady vůči Židům se v období středověku nadále prohlubovaly. Křesťané je obviňovali z toho, že jsou nositeli moru, křesťanům otravují studny, páchají rituální vraždy novorozenců, křesťanských panen, jejich krev se poté používala k přípravě tradičních židovských pokrmů, tzv. macesů. V této době můžeme rozpoznávat antijudaismus v lidové a státní (církevní) podobě. Ani Martin Luther King nebyl chladný s nenávisť vůči Židům.

- 2) Ekonomizující – je namířený vůči Židům z ekonomických důvodů – patří mezi ně výhrady, nenávisť, příkazy k zaplacení tolerančních daní, zabavování majetku, vyhánění nebo pogromy. Můžeme rozlišovat 2 typy antisemitismu: a) socialistickou (levicovou, proletářskou) verzi, b) pravicovou (aristokratickou) verzi. Základem obou typů je myšlenka, že Židé jsou lichváři kapitalistů, kupčků, imperialistů. V prvním typu kritizují Židy bankéře coby nástroje kapitalismu, něco jako finanční agenty aristokracie, v druhém typu je kritizují za pragmatické finanční obohacování se, na úkor bohatých obchodníků a bankéřů Židovského původu. Patří jsem i v neposlední řadě pověry o židovském spiknutí, ty našly svůj obraz v pamfletu z počátku 20. století vydaným pod názvem Protokoly sionských mudrců.
- 3) Nacionalistický (nepřesně národnostní) - je další vývojovou fází antisemitismu. Začal se rozvíjet v době moderních národů a národních států. Podle autorů „ Židé díky své teritoriální rozptýlenosti a všudypřítomnosti představovali nenárodní národ, což znamenalo, že byli při politické konstrukci příslušníků národa z tohoto národního společenství vylučování či jim bylo neustále připomínáno, že sice jsou součástí národa, ale přece jen tak trochu cizí“.⁶ Důvody, proč to tak ostatní obyvatelstvo cítilo, byly např. mateřský jazyk, jméno, přihlašovali se k jiné národnosti, Židé se v Čechách hlásili při sčítání lidu k německé národnosti, či že Židé neuznávají žádný stát. I v jiných státech Evropy museli Židé čelit podobným výhradám.

⁶ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, Extremismus, Rasismus a Antisemitismus, Praha 2008

- 4) Rasistický (nepřesně rasový) – z historie známé veliké množství rasistického antisemitismu. Nejznámější s nejbrutálnější podobou je nacistický (hitlerovský) antisemitismus probíhající v letech 1933-1945. Na něm lze ukázat jak proces stigmatizace, ukazování jejich odlišností a vyvražďování v praxi probíhal. Např. Přijetí Norimberských zákonů (1935), Křišťálovou noc (1938) a později politiku „konečného řešení židovské otázky“, která vedla ke smrti 5–6 milionů lidí židovského původu.
- 5) Politizující – podle autorů „velice složitou problematiku představuje pro zainteresované odborníky rozšiřující se kritika státu Izrael, a to z mnoha různých stran. Rozhodnutí, zda lze to či ono vyjádření konkrétního politika či představitelů celého státu Izraele (ať už vnitřní či zahraniční) označit za antisemitské, závisí na důsledné znalosti problematiky antisemitismu a zároveň mezinárodní politiky. Výzvy ke zničení státu Izrael, kritika jeho politiky jakožto „židovského státu“, ztotožňování izraelské politiky vůči Palestincům s šoa (masové vraždění Židů za 2. světové války), přirovnání izraelské armády s nacistickou politikou vůči Židům nejsou na politické scéně zdaleka okrajovým jevem.

Zvláště je potřeba zdůraznit, že nenávisť vůči státu Izrael jakožto „Izraeli“ nebude označena za antisemitismus v případě, když bude Izrael kritizován za konkrétní politiku (zejména vůči Palestincům). Pak se předmětem veřejného i odborného zájmu mohou stát v případě, kdy kritika Izraele „jako Izraele“ bude důvodem k napadení Židů „jako Židů“ nebo „jako Izraelců“. Pokud to tak není, není důvod považovat kritiku (mnohdy oprávněnou) státu Izrael jako antisemitismus.“⁷

- 6) Historizující (popírá šoa) – Po skončení druhé světové války, si mnozí mysleli, že porážkou nacistické antisemitské politiky byl poražen i samotný antisemitismus. Bohužel se tak však nestalo. Na konci 50. let se totiž začala objevovat nová podoba, která se zaměřila na popírání holocaustu. Je známá díky několika faktům. Tyto zpochybňovači se zaměřili na „odkrývání pravdy“, šíří ji i na internetu. Podle nich počet obětí byl daleko menší než těch 5–6 milionů. Snaží se tvrdit, že Hitler nevěděl o vyhlazovacích táborech

⁷ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D., Mgr. T. KAMÍN, Extremismus, Rasismus a Antisemitismus, Praha 2008

a že nikdy nedal příkaz k vyhlazování Židů. Zpochybňují to, že existovali vyhlazovací tábory a v nich plynové komory.

- 7) Globální – rozlišují se dva směry změn antisemitismu v EU mezi „starým“ a „novým“. Jako první se týká podstaty antisemitismu skrze redefinici „Žida“ a druhé změny se týkají projevů antisemitismu v politice, médiích, také v každodenním životě, nových způsobů šíření, vznik nových organizovaných skupin či jejich kvantity a kvality antisemitských činů.

U prvního aspektu se mnoho odborníků domnívá, že k žádné podstatné změně ve stereotypním vnímání Židů či imaginárního „Žida“ nedošlo. Od prvopočátků tzv. tradiční antisemitismus obsahuje jisté rysy umělé konstrukce obzvláště negativních vlastností Židů.

Ve druhém aspektu, vzniká shoda mezi zainteresovanými, že od roku 2000 počet fyzických a verbálních útoků vůči židovským institucím i vůči Židům vzrůstá. Příčinou je podle nich stále nevyřešený blízkovýchodní politický konflikt mezi Palestinci a státem Izrael. Vznikají zde nové skupiny, koalice, ty se organizují mezi různými extremistickými organizacemi, antisemitismus je jejich společným bodem. Politicky motivované a politicky projevované antisemitské útoky v této době také narůstají. Pachatelé používají nové masové prostředky, především internet pro své záměry.

Pro policii a práci zpravodajských služeb představuje globalizovaný antisemitismus velkou výzvu. Internet je velice rychlý, anonymní a proměnlivý. Věci, které dnes byly na internetu, tam zítra být nemusí.

2.2.4 Antisemitismu v EU

Podle analýz jednotlivých členských států EU v rámci „patnáctky“ vyplývá, že se v míře postojů a množství činů liší. V některých státech převládají verbální útoky (Španělsko, Rakousko, Itálie, Řecko), u jiných převládají útoky na židovské objekty, jako jsou školy, hřbitovy, synagogy atd., nebo na osoby. Tím se stává antisemitismus politickým i celosvětovým problémem.

Hrubý náčrt celého problému představuje míra antisemitistických postojů či počet zjištěných útoků. O vlastnostech útoků vyplývají analýzy pachatelů z každé země,

ty jsou buď sociologické, nebo politologické – jaké mají náboženské přesvědčení, sociální preference, jejich věk, či sociální postavení.

Ve vnímání „typického antisemitismu“ nastal v poslední době velký posun. Dříve z něj byli obviňováni a usvědčovani příslušníci skinhead a krajní pravice, v dnešní době media upozorňují na projevy nenávisti vůči Židům ze strany mladých imigrantů a neloajálních muslimů. Není možné se tomuto problému vyhnout i přes to, že tento obrázek je do jisté míry zjednodušený a zavádějící, může nahrávat do jisté míry anti-semitistickým postojům. Tyto problémy se odehrávají například v Dánsku či Francii.

2.2.5 Antisemitismu v českých zemích

Židé jsou v českých zemích od 10. století, od té doby u nás panuje nenávist vůči nim, pronásledování, vyhánění a zabíjení. Od ostatních evropských zemí se ve své podstatě neliší. Střídaly se období nenávisti, segregace a vyhánění s obdobími relativního smíru.⁸

2.3 Etnická genocida

Polsko-Židovský právník Raphael Lemkin vymyslel termín genocida. Sám uprchl z nacistického Polska a v roce 1941 přišel do Spojených států.

Vytvořil ho roce 1944 kombinováním genosu – řeckého slova pro rasu nebo kmen, s citem latinské přípony („zabít“). Později se rozhodl s tímto termínem popisovat nacistické zločiny proti evropským Židům během 2. světové války. Rozhodl se pro to v naději, že zabrání těmto strašlivým zločinům proti nevinným lidem a potrestá je.⁹

V roce 1946 byla genocida uznána Valným shromážděním OSN, jako zločin podle mezinárodního práva. V roce 1948 byl jako nezávislý zločin uzákoněn do Úmluvy o předcházení a trestání zločinu genocidy. 149 států tuto úmluvu ratifikovalo. Úmluva ztělesňuje zásady, jež jsou součástí obecného obyčejného mezinárodního práva, podle mezinárodního soudního dvora. Podle mezinárodního práva je genocida zločinem

⁸ Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D. Mgr. T. KAMÍN, Extremismus, Rasismus a Antisemitismus, Praha 2008, str. 127-137

⁹ What is genocide [online]. [cit. 2020-03-22]. Dostupné z: <https://www.history.com/topics/holocaust/what-is-genocide>

zakázaným. Není z něj povolena žádná odchylka, protože je zákaz genocidy zavádějící normou mezinárodního práva.¹⁰

2.3.1 Definice genocidy

Článek dva úmluvy definuje genocidu jako „jakýkoli z následujících činů spáchaných s úmyslem zničit zcela nebo zčásti národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou“:

- Zabíjení členů skupiny
- Záměrně ovlivňuje skupinové životní podmínky vypočítané tak, aby způsobily úplné nebo částečné fyzické zničení
- Způsobuje vážnou tělesnou nebo duševní újmu členům skupiny
- Násilně přenášíte děti ze skupiny do jiné skupiny
- Uložení opatření, jejichž cílem je zabránit narození v rámci skupiny¹¹

Úmluva také ukládá obecnou povinnost státům, které jsou signatáři, „genocidy předcházet a trestat“.

Lidé, kteří jsou frustrováni tím, jak obtížné je aplikovat tuto smlouvu na konkrétní případy, tuto smlouvu kritizují. Tvrdí, že s tím mají problém proto, že definice je příliš úzká. Je prý tak úzká, že masové vraždy spáchané od přijetí této smlouvy do ní nespádají. Na druhé straně se ozývají hlasy, že termín je znehodnocen zneužitím.

Nejčastější námitky proti smlouvě obsahují:

- úmluva vylučuje cílené politické a sociální skupiny
- obtížnost definování nebo měření „z části“ a zjištění, kolik úmrtí se rovná genocidě
- členské státy OSN váhají s vyčleněním dalších členů nebo zasahováním, jako tomu bylo ve Rwandě

¹⁰ Genocie [online]. [cit. 2020-03-22]. Dostupné z: <https://www.un.org/en/genocideprevention/genocide.shtml>

¹¹ United nations human rights [online]. [cit. 2020-03-22]. Dostupné z: <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/crimeofgenocide.aspx>

- definice je omezena na přímé činy proti lidem a vylučuje činy proti životnímu prostředí, které je udržuje nebo jejich kulturní rozlišovací způsobilost
- neexistuje žádný soubor mezinárodního práva, který by objasňoval parametry úmluvy (i když se to mění, protože tribunály OSN pro válečné zločiny vydávají obvinění)
- zajištění úmyslu je bezpochyby obtížné

Najdou se i hlasy, které tvrdí, že genocida je rozpoznatelná i přes tuto kritiku.

Bývalý generální tajemník Medecins Sans Frontieres, Alain Destexhe, ve své knize Rwanda a genocida ve 20. století, říká: „Genocida je odlišitelná od všech ostatních zločinů motivací za ní“.

„Genocida je zločin v jiném měřítku než všechny ostatní zločiny proti lidskosti a naznačuje úmysl zcela vyhladit vybranou skupinu“.

"Genocida je proto nejzávažnější a největší ze zločinů proti lidskosti."¹²

2.3.2 Historie genocidy

Objevují se dva názory na historii genocidy, první tvrdí, že v minulém století existovala pouze jedna a to holocaust. Druzí jsou toho názoru, že od roku 1948, kdy byla podepsána úmluva, proběhly nejméně tři genocidy:

V letech 1915-1920 proběhlo masové zabíjení Arménů osmanskými Turky, toto obvinění Turci dodnes popírají, přesto že tuto genocidu uznaly některé státy, včetně USA.

V letech 1941–1945 probíhala jedna z neznámějších vyhlazovacích – holocaust, během něj bylo zabito více jak šest milionů Židů.

V roce 1994 proběhla genocida ve Rwandě, podle odhadů zde bylo zabito kolem 800 000 Tutsiů a umírněných Hutů.

¹² How do you define it? [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-11108059>

V roce 1995 proběhl masakr v Bosně v Srebrenici, ten považoval Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii za genocidu. Během něj bylo zabito přes 8 000 mužů a chlapců.

Kromě těchto nejznámějších konfliktů mnozí uvádějí další případy situací, které považují za genocidu. Mezi ně spadá sovětský hladomor na Ukrajině v letech 1932-1933, indonéskou invazi do Východního Timoru v roce 1975, dále zabití Khmer Rouge v Kambodži v 70. letech.

Jeden z novějších případů z roku 2010 se týká prezidenta Súdánu Omara al-Bašira, na kterého byl vydán Mezinárodním trestním soudem zatykač. Byl obviněn z genocidy, z vedení kampaně, které byla zaměřena proti občanům súdánské oblasti Dárfúr. Za sedm let bojů bylo zabito asi 300 000 lidí a mnoho dalších bylo vysídleno.

USA uvedla v březnu 2016, že tzv. Islámský stát (IS) provádí genocidu proti šíitským, křesťanským a yazidským menšinám v Sýrii a Iráku. Ministr zahraničí John Kerry řekl, že „IS, nebo Daesh, byl genocidní samou proklamací, ideologií a činy, v tom, co říká, v co věří a co dělá.“ V roce 2014 se chopila rozsáhlých oblastí Sýrie a Iráku džihádistická skupina, od té doby se stala známou pro své brutální chování vůči oponentům, včetně muslimům, které považovala za heretiky.¹³

2.3.3 Právní precedent

2. září 1998 odsoudil zvláštní mezinárodní tribunál Jeana Paula Akayesu, starostu města Hutu, za genocidu a zločiny proti lidskosti. Byl to první případ, kdy se uvedla konvence o genocidě do praxe. Bylo odsouzeno více než 30 vůdců rwandské genocidy mezinárodním trestním tribunálem pro Rwandu. V srpnu 2010 unikla zpráva OSN, která prý tvrdí, že pachatelé genocidy ve Rwandě Hutus z roku 1994, se nejspíš stali sami oběťmi stejného zločinu. Mezinárodní trestní tribunál za bývalou Jugoslávii (ICTY) rozšířil v roce 2004 definici, ve které je vymezen pojem genocidy.

První odsouzený muž ICTY za genocidu v Bosně, generál Radislav Krstic, se odvolal. Odvolal se za svou roli v zabíjení ve Srebrenici, kde zemřelo přes 8 000 muslimských mužů a chlapců. Jeho argument, že čísla jsou „příliš nevýrazná“, než aby to byla genocida, soud odmítl. Od té doby byl zbaven účasti ve Srebrenici. V současné

¹³ How do you define genocide? [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-11108059>

době v Haagu byl obviněn vůdce bosenských Srbů Radovan Karadžić z válečných zločinů a genocidy. Ten tato obvinění popírá.¹⁴

Podle nařízení zatýkajícího rozkazu by prezident Bashir neměl cestovat do zemí, které jsou signatáři trestního soudu, aniž by byl zadržen. On tam však cestuje. Jestliže se jeho případ dostane před soud, bude první sloužící hlavou státu, proti které bylo vzneseno obvinění z genocidy.¹⁵

2.4 Pravicový historický revizionismus

„Revizionista“ toto slovo se stalo módním na konci 19. století. Byla to urážka. Jí použil Lenin, když nazval zrádcem socialistického reformátora Eduarda Bernsteina.¹⁶ Ten chtěl zmodernizovat a tím zpřístupnit učení K. Marxe změněným společenským podmínkám.¹⁷ E. Bernstein zpochybnil i některé jeho teorie, protože věděl, že ne všechny jsou zcela objektivní a pravdivé. Zcela opomněl, že nerovnost lidí je přirozeným jevem, lidé že jsou od přírody rozdílní, tím pádem i výsledky, kterých dosáhnou, budou jiné, a tudíž i odměna za jejich práci.¹⁸

Koncept historického revizionismu je často spojován s tím, že historické příběhy byly úmyslně a zlomyslně přepracovány, aby sloužily buď politickému či ideologickému účelu. Na tento jev existuje specifický odkaz z moderní doby, je z roku 2003 - Zpráva prezidenta Bushe. Ta uvádí „že kritika války v Iráku přichází od těch, kteří úmyslně revidují historii, aby vrhli negativní světlo na kontroverzní válku.“¹⁹ To vrhá negativní světlo a podkopává práci mnoha historiků a poškozují proces psaní a zkoumání historie.

McPherson tvrdí „že historický revizionismus je ve skutečnosti důležitou a nedílnou součástí při hledání pravdy nebo získání jiného pohledu na historické události. Nezúčastnit se procesu analýzy nových dat a důkazů, prohlížet si událost z „jiného úhlu pohledu“ nebo se domnívat, že určitá přijatá fakta nebo vyprávění mohou být výmysly,

¹⁴ How do you define genocide? [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-11108059>

¹⁵ How do you define genocide? [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-11108059>

¹⁶ Giovanni C. Cattini, *Historical revisionism The reinterpretation of history in contemporary political debate*, 2011

¹⁷ Revizionismus, [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Revizionismus>

¹⁸ Revizionismu, [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <http://www.totalita.cz/vysvetlivky/revizionismus.php>

¹⁹ The essential of historical revisionism [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://blogs.lt.vt.edu/criticalreading/2017/09/14/the-essential-practice-of-historical-revisionism/>

by bylo ekvivalentní historikům, kteří se aktivně rozhodnou nevykonávat svou práci. Tato negativní konotace může být částečně způsobena související, ale odlišnou praxí negationismu nebo popírání, jejíž praktici se úmyslně vrhají do revizionistické školy myšlení, aby věřili jejich nárokům. Popírání a negace v oblasti historie jsou často samoobslužné, ať už z politických nebo ideologických důvodů.“²⁰

Při prezentování objektivního, akademického a pravdivého příběhu o konkrétní historické události je zásadní praxe historického revizionismu. Historik musí být ochotný svůj pohled změnit, pokud nové získané důkazy a analýzy vrhají na věc jiné světlo. I když to může být obtížné, protože to zpochybní dlouho držené představy o historické události, procesu či podstatě.²¹

2.5 Zpochybňování holocaustu

Zpochybňování „konečného řešení židovské otázky“, neboli nacistického plánu na vyhlazení Židů, je jednou ze základních argumentačních linií.

Stále dochází k novým poznatkům, díky serióznímu historickému bádání „konečného řešení“. Nezpochybňuje to historický fakt o holocaustu.²²

2.5.1 Konečné řešení

Na konferenci ve Wannsee byl předložený plán, který se týkal milionů evropských Židů, který byl pojmenovaný „konečné řešení židovské otázky“. Podle autora v něm byly zahrnuty „tři miliony tzv. Generálních gouvernementů, v původní Říši přes 131 990 a ve Východní marce 43 700, ve Francii 865 000, v Maďarsku 160 800, v Nizozemí až po třinácti set v Norsku nebo dvě stě v Albánii. Byly do něj samozřejmě zahrnuty země, které zatím nebyly obsazeny. V evropské části Sovětského svazu chtěli nacionální socialisté zavraždit pět milionů Židů, ve Španělsku a ve Švýcarsku osm tisíc, případně šestnáct tisíc a v Portugalsku tři tisíce.“

Podle plánu měli být Židé nejdříve použiti na práci. Bylo jasné, že velká část lidí při práci zemře. Ti, co by přežili, měli být poté zavražděni. Protože masové vraždění

²⁰ The essential of historical revisionism [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://blogs.lt.vt.edu/criticalreading/2017/09/14/the-essential-practice-of-historical-revisionism/>

²¹ The essential of historical revisionism [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://blogs.lt.vt.edu/criticalreading/2017/09/14/the-essential-practice-of-historical-revisionism/>

²² Zpochybňování konečného řešení, [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/antisemitismus-po-druhe-svetove-valce/popirani-holocaustu/zpochybnovani-konecneho-reseni/>

v takové míře vyžadovalo čas, bylo v plánu je ve větší míře sterilizovat. Měla to být pojistka pro to, aby byla vyloučena možnost toho, že by se Židovská rasa opět obnovila.

S tímto řešením padly plány na odsun Židů na ostrov Madagaskar. (vysvětlení níže)

Systematické vraždění probíhalo sice již dřív, ale až se schválením „konečného řešení“ se to stalo strašlivou rutinou. Židy popravovali nejčastěji v plynových komorách a poté jejich těla pálili. Díky Hitlerově propagandě si velká část lidí myslela, že kdyby Židé přežili, zničili by Německé obyvatelstvo. A proto s nimi nesmí mít slitování.

I když spojenci ovládali vzdušný prostor nad Německem, vraždící mašinerie běžela bez přerušení. Jelikož nechtěli, aby se vězni z koncentračních táborů dostali do rukou spojenců a tím i důkazy o genocidě, nařídili vyklidit tyto tábory. V důsledku těchto rozhodnutí zemřelo dalších tisíce Židů při pochodech smrti. Ti, kdo nemohli jít, byli zastřeleni u silnice, nebo umírali žízni, hladu, byli ubiti, udušeni či upáleni za živa. Další vězně posílali ve vlacích, kde ve vagonech umrzali. Tyto mrtvé vyhazovali rovnou z vlaku. Či stavěli provizorní plynové komory, aby mohli zabít více vězňů.

Ale nejenom s Židy se takto zacházelo. Plán měli i pro mentálně či fyzicky postižené. Ti byli zavíráni do ústavů, kde je poté usmrcovali. Rodinám pak posílali zprávy, že jejich příbuzní zemřeli a byli zpopelněni. Nabízeli jim, že popel jim mohou zaslat. Či je sterilizovali, aby nemohli mít děti. Poté co byl ukončen „program euthanasie“, nechali postižené systematicky vyhladovět. Dávali jim stravu nazvanou „E-Kost“ (nedostatečnou stravu), byla to nápodoba výživy. Lidé pak umírali na různá onemocnění, jako jsou tyfus, zápal plic, tuberkulóza a úplavice.²³

Ne jenom Židé a „postižení“ měli být vyhlazeni, ale-i homosexuálové a „jiné rasy“ – Romové či černoši. Prostě každý, kdo nevyhovoval Hitlerovým představám.²⁴

2.5.2 Několik argumentů popíračů holocaustu

1. NIKDY NEBYL VYDÁN ROZKAZ K VYVRAŽDĚNÍ ŽIDŮ

Co umožňuje popíračům „konečného řešení“ ji zpochybňovat je, že nejsilnějším důkazem je to, že neexistují jakékoliv dokumenty, které by nařídily rozpoutání vyvražďování Židů. Argumentují tím, že bez rozkazu

²³ V. Koop., *Nacionální socialismus*, Grada Publishing, a.s., 1. vydání, 2012

²⁴ Kolektiv autorů, *Rodinná encyklopedie Světových dějin*, Reade'r Digest Výběr, spol. s. r. o., Praha, 2000

buď samotného Hitlera, nebo nějakého dalšího vysokého funkcionáře Třetí říše by se masové zabíjení takového rozsahu nemohlo obejít.

Díky nepřímým náznakům, např. deníkům Josepha Goebbelse a Heinricha Himmlera, ve kterých byly zmínky, nebo různé výpovědi. Říká se, že Hitler měl systému Třetí říše úlohu „charismatického vůdce“ jehož „přání“ se snažili stoupenci vyhovět, místo toho, aby dával přímé příkazy.²⁵

2. KONEČNÉ ŘEŠENÍ NEBYLO PLÁNEM VYHLAZENÍ, ALE PŘESÍDLENÍM

Dalším jejich argumentem je, že židovské obyvatelstvo chtěli přemístit a integrovat ho, tato možnost je i zmíněna v některých dokumentech. Podle nich měli být umístěni na dobytých územích, či dokonce mimo Evropu. To podle nich bylo cílem „konečného řešení“, a ne vyhlazování Židů. Takto to i interpretují.²⁶

Jak autorka práce již dříve psala, toto byl původní plán. Židé měli být přesídleni na ostrov Madagaskar. Podle plánu měla Francie postoupit tento ostrov Německu a tamější obyvatele přesídlit jinam. Zafinancováno to mělo být z úroků konfiskovaného židovského majetku, tzv. „přesídlovací půjčka“. Tyto plány padly právě s „konečným řešením“.²⁷

3. EINSATZGRUPPEN NA VÝCHODNÍ FRONTĚ NEVYHLAZOVALY ŽIDY

V dostupné literatuře jsou zmíněny jednotky, tzv. Einsatzgruppen, ty měly být jedním z nástrojů „konečného řešení“, měly operovat na Východní frontě. Zabíjely lidi, převážně Židovského původu, během svého působení měly podle výpočtů zabít miliony lidí. Právě jejich činnost má být prvním krokem plánovitého vyvražďování obyvatelstva.

²⁵ Zpochybňování konečného řešení. [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/antisemitismus-po-druhe-svetove-valce/popirani-holocaustu/zpochybnovani-konecneho-reseni/>

²⁶ Zpochybňování konečného řešení. [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/antisemitismus-po-druhe-svetove-valce/popirani-holocaustu/zpochybnovani-konecneho-reseni/>

²⁷ V. Koop., *Nacionální socialismus*, Grada Publishing, a.s., 1. vydání, 2012

Popírači argumentují tím, že válka tam byla až tak radikální, že se musela přenést na civilní obyvatelstvo. Ostatní vojenské jednotky podle nich dělaly to samé. Také poukazují, že válka na území Sovětského svazu byla dosti ideologizovaná a lidi vnímali především jako bolševiky. Proto byl vysoký počet obětí u civilního obyvatelstva.²⁸

²⁸Zpochybňování konečného řešení [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/antisemitismus-po-druhe-svetove-valce/popirani-holocaustu/zpochybnovani-konecneho-reseni/>

Projevy holocaustu

2.6 Koncentrační tábor Terezín

Jeho lokalita byla severně od Prahy. Tuto pevnost na konci 18. století vytvořil rakouský císař Josef II. Byla pojmenována na počest jeho matky, císařovny Marie Terezie. Její název byl Theresienstad. Využívala ho česká šlechta, jako rekreační středisko.²⁹

Pronásledováni byli lidé Židovského původu na území tehdejšího protektorátu Čech a Moravy. Od listopadu 1941 bylo zřízeno tzv. ghetto – koncentrační tábor, který byl situován do města Terezín, kam byli deportováni. Zde měli být dočasně umístěni, poté měli putovat na místa, která byla určena ke konečné likvidaci.

Byla zde tzv. židovská samospráva, které velela nacistická komandatura. Jejich úlohou bylo zajišťovat vnitřní chod tábora. Jako strážníci zde působili protektorátní četníci, ti většinou sympatizovali s vězni, pokud to šlo, snažili se jim pomáhat a udržovat kontakt s vnějším světem.

Platili zde i všemožné nařízení a zákazy. Jedním z nástrojů zastření pravdy, co s nimi plánují, bylo to, že měli po určité době povolen kulturní život. To, co jim pomáhalo uchovat osobní integritu, strach z neznámé budoucnosti a deprese, bylo právě umění ve všech formách.

Snahou židovské samosprávy a dospělých vězňů bylo ulehčit údělu dětí, které tam byly také vězněny. Pedagogové a vychovatelé se s nesmírnou obětavostí dětem věnovali, dokonce zde probíhalo tajné vyučování, i přes zákaz nacistů.

Kasárny byly pro vězně ubytováním a v polovině 1942 i civilní domy, poté co byli terezínští obyvatelé vystěhováni. V dobách, když byl tábor přeplněn, museli obývat dokonce i půdy, sklepy a kasematy ve valech. Židy tam netransportovali jenom z protektorátu, ale i z Dánska, Rakouska, Německa, Nizozemska na konci války i z Maďarska a Slovenska.

35 000 vězňů zemřelo od vzniku ghetta do osvobození, bylo to např. kvůli stresu, hladu a hrozným ubytovacím a hygienickým podmínkám. 140 000 židovských

²⁹ Koncentrační tábor Terezín, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z: <http://www.terezin.org/the-history-of-terezin>

vězňů – mužů, žen i dětí prošlo za necelé čtyři roky ghettem. Z tzv. evakuačních transportů, které byly z koncentračních táborů, jenž se vyklízely před postupující frontou do Terezína, přibýlo dalších více než 15 tisíc vězňů.³⁰

Nejenom, že do něj transporty přijížděly, ale také odjížděly, jejich cílem byly vyhlazovací a otročké práce. Od října 1942 jejich cílem byla Osvětim – byl to nejstarší koncentrační a vyhlazovací tábor. 63 transportů z více než 87 000 osob bylo vypraveno z ghetta. Bohužel jen 3 800 lidí se dočkalo osvobození. Mezi nimi byli i nejmladší vězni, nepřežilo jich 7 500, jen 245 jich bylo osvobozeno. 400 dětí zahynulo v ghettu. Jediné, co po nich zůstalo, byly – kresby, deníky, ilegálně vydané časopisy a verše – tyto artefakty jsou jediné vzpomínky, které o nich vypovídají.³¹

Stopa Terezínských vězňů je i u vyhlazování Lidic. To nastalo v roce 1942 po atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha. Na základě zcela chybné dokumentace došli vyšetřovatelé k závěru, že by pachatelé mohli pocházet z Lidic. Němečtí vojáci zde vše rabovali, ničili a kradli. Ráno před stodolou začali popravovat muže, nejmladšímu nebylo ani patnáct let a nejstaršímu bylo přes osmdesát. Právě vězni z Terezína museli pohřbít mrtvé.³²

2.7 Mauthausen

Tento tábor leží 20 km na východ od Lince, kousek od města Mauthausen. Byl vybudován necelých pět měsíců po „anšlusu“ Rakouska, ten proběhl 8. srpna 1938. Tento tábor byl prvním, který byl umístěn mimo německé území.³³

Tábory byly od roku 1941 rozděleny do III. stupňů. Mauthausen byl jako jediný zařazen do té nejhorší kategorie III. stupně. Tento tábor byl pro „těžce provinilé, nenapravitelné a zároveň již soudně trestané a asociální vězně v ochranné vazbě, sotva schopné převýchovy.“ Pro všechny vězně to znamenalo nucenou práci v lomech či stavbě tábora, byl to pro ně předběžný rozsudek smrti.³⁴

³⁰ Koncentrační tábor Terezín, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z: <https://www.pamatnik-terezin.cz/koncentracni-tabor-pro-zidy-tzv-ghetto-terezin>

³¹ Koncentrační tábor Terezín, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z: <https://www.pamatnik-terezin.cz/koncentracni-tabor-pro-zidy-tzv-ghetto-terezin>

³² Kolektiv autorů, *Sto událostí, které změnily historii*, Reader's Digest Výběr, spol. s. r. o., Praha. 2001

³³ Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/mauthausen-3/>

³⁴ Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z: <http://www.csol.cz/clanky-a-reporty/z-historie/druhy-odboj/1398-dejiny-koncentracniho-tabora-mauthausen>

Změna nastala teprve změnou, která byla nařízena 30. dubna 1942 v době „mobilizace všech vězňů pro válečné úkoly“. Avšak až v létě 1943 vstoupila v účinnost. Jednotliví vězni či skupiny sem byli zařazováni ať už na návrh gestapa, německé kriminální policie či jako trest pro politickou činnost nebo, že se pokoušeli o útěk z jiných koncentračních táborů.³⁵

Nelidské zacházení s vězni bylo na denním pořádku, byli například usmrcováni petrolejovými injekcemi či je naháněli do elektrinou nabitých drátů. V plynových komorách či v pojízdném autobusu vězně masově likvidovali. Psychické týrání a fyzická práce byla nejhorší hlavně v kamenolomu. Tam za neustálého bití a střelby nosili po 186 strmých schodech vytesaných do žuly, díky jejich nebezpečí se jim říkalo „schody smrti“, mohutné žulové kvádry. Proslulé byly sadistické vraždy, kdy strážníci stáli nahoře na ploše a vybírali si oběti, ty pak shazovaly dolů do jezírka ze skály. Tyto otřesné vraždy byly nazvány tzv. „parašutistickými skoky“.³⁶ Bylo s nimi takto jednáno, aby předem zadusili jakoukoliv myšlenku na vzdor či odpor. Kvůli svým komplexům méněcennosti se někteří příslušníci vybíjeli na Židech, sovětských a polských válečných zajatcích, dále na studentech a profesorech.

Pro vězně byly stanoveny denní limity nejen na stravu, ale i náklady na oblečení, či ubytování. Bohužel vězni v táborech tuto stravu nedostávali.

Zvláštní zacházení, to byl krycí význam pro masové vraždy vězňů. Když měl vězeň v záznamech napsáno RU – návrat nežádoucí, byl určen k likvidaci. V usmrcování vězňů byli velice vynalézaví a pro všechny své výmysly měli i krycí názvy.

Útěk z tábora byl velmi obtížný, i když krajina byla pro ně příznivá, tábor byl velmi dobře střežen a obyvatelstvo v okolí díky propagandě bylo zmanipulováno proti nim.³⁷

Dne 7. května 1945 tábor osvobodila americká 11. obrněná divize. Na útěku byl postřelen a na následky zemřel velitel tábora Carl Zieries, k smrti bylo odsouzeno 58

³⁵Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit.2020-03-26]. Dostupné z: <http://www.csol.cz/clanky-a-reports/z-historie/druhy-odboj/1398-dejiny-koncentracniho-tabora-mauthausen>

³⁶ Koncentrační tábor Mauthausen [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/mauthausen-3/>

³⁷Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z: <http://www.csol.cz/clanky-a-reports/z-historie/druhy-odboj/1398-dejiny-koncentracniho-tabora-mauthausen>

příslušníků SS a na doživotí 3.³⁸ Podle záznamů bylo 68 874 mrtvých vězňů, bylo však zjištěno, že zemřelo dalších 39 226.³⁹

2.8 Dachau

22. března 1933 byl zřízen koncentrační tábor Dachau, bylo to necelé dva měsíce po tom, co nacisti přišli k moci. První vězni, kteří byli především komunisté a sociální demokraté, byli přivezeni o dva dny déle. Byl v lokalitě zhruba 15 km od Mnichova.

Theodor Eicke se stal v červnu 1933 velitelem tábora. Zavedl zde režim, kde bylo podstatné soustavně terorizovat vězně a co nejvíce je ponížit. Tábor byl obehnan elektrickým plotem se strážnými věžemi. Pro příslušníky SS byl tábor tzv. „školou vraždění“. V roce 1934 se stal inspektorem všech táborů a zavedl v jiných táborech s malými odchylkami tento systém.

Z počátku zde byli uvězněni političtí odpůrci – sociální demokraté, odboráři a komunisti. Podařilo se jim obsadit ve vězeňské samosprávě spoustu významných pozic, díky tomu mohli do jisté míry ostatním vězňům pomáhat. Další skupiny vězňů, které k nim postupně přibyli, byli Židé, Romové, svědci Jehovovi nebo homosexuálové. 10 tisíc Židů z celého Německa tam bylo posláno po „křišťálové noci“. Měli výhodu v tom, že když slíbili, že Německo opustí, pustili je. Emigraci skutečně volila většina z nich.

Z okupovaných zemí sem během války byly posílány další skupiny vězňů. Stávalo se z něj stále více místo pro masové vraždění. Bylo v něm postaveno krematorium a plynová komora, ta ale masovému vraždění nikdy nezačala sloužit. Popravy zde probíhaly až do osvobození.

V 1942 všechny židovské vězně transportovali do Osvětimi. Později toho roku zde začaly probíhat bolestivé, v častých případech až smrtelné, lékařské pokusy na vězňích.⁴⁰

³⁸ Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/mauthausen-3/>

³⁹ Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z: <http://www.csol.cz/clanky-a-reporty/z-historie/druhy-odboj/1398-dejiny-koncentracniho-tabora-mauthausen>

⁴⁰ Koncentrační tábor Dachau [online]. [cit. 2020-03-27]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/dachau/>

Na 200 tisíc vězňů z více než 30 zemí prošlo táborem za celou jeho existenci. Zavražděno bylo minimálně 41 tisíc, skutečné číslo bude mnohem vyšší.⁴¹

2.9 Osvětim

Asi čtyřtisícové město Osvětim leží v jižním Polsku. Koncentrační tábor zde byl založen v bývalých kasárnách. Rudolf Höss byl jmenován velitelem. Vězni z Dachau se na vybudování tábora podíleli.⁴² Je to největší z vyhlazovacích táborů s kapacitou 12 000 lidí denně.⁴³

Osvětim byly vlastně tři tábory. V roce 1940 byl postaven první Auschwitz, ten měl nad branou nápis Arbeit macht frei, neboli práce osvobozuje. Kvůli tomu, že kapacita tohoto tábora byla nedostačující, postavil se druhý komplex Auschwitz-Birkenau. Byl největší z komplexů, ležel asi 3 km od Osvětimi. Více než milion vězňů zde zemřelo. Byla zde vybudována i proslulá rampa, tam se vězni dělili, jestli půjdou do tábora jako vězni, nebo do plynové komory, kde budou usmrceni. Třetí tábor byl v Monowicích – Auschwitz, tam docházeli pracovat vězni ze zmíněných dvou táborů.⁴⁴

V červnu 1940 sem byli odvedeni první vězni, především polské národnosti, využívali je pro otrockou práci. Přes 10 tisíc vězňů zde pobývalo jen necelý rok poté. Byl nejznámější pro svou tvrdost. Tím nejkrutějším způsobem byli vězni trestáni především v bloku 11. Před ním byly konány časté popravy u tzv. „černé zdi“. Prováděly se zde i bezohledné lékařské pokusy. Jejich experimenty zahrnovaly u židovských žen sterilizaci či na dětech prováděli pokusy, především na dvojčatech.

Vězni vzdorovali různými formami odboje táborové tyranii. Přípravovali se povstávání, odborové organizace vězňům pomáhaly shánět potraviny a léky, nacistické zločiny se snažily dokumentovat a do zodpovědných pozic se snažily prosadit politické vězně. 667 vězňů z Osvětimi uprchlo, dopadeno již v okolí tábora a popraveno bylo však 270. Došlo zde i k povstání, kdy se podařilo zničit jednu z plynových komor, tím byl vyhlazovací proces narušen. Zahynuli všichni povstalci, několik mladých žen, co pomáhaly tím, že z továrny propašovaly povstalcům střelný prach, byly popraveny.

⁴¹ Koncentrační tábor Dachau, [online]. [cit. 2020-03-27]. Dostupné z: <https://ara.cz/nemecko/mnichov/koncentracni-tabor-dachau>

⁴² Koncentrační tábor Osvětim, [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z: <https://osvetim-auschwitz.estranky.cz/>

⁴³ D. Sommerville, *Druhá světová válka den za dnem*, MUSTANG Ltd. 1995

⁴⁴ Koncentrační tábor Osvětim, [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z: <https://www.osvetim.info/>

Plynové komory a krematoria byly i tak brzy na to zničeny. Na konci války se snažili nacisté všechny dokumenty zničit a vězně vyhnali na pochody smrti, při nichž zemřelo další tisíce vězňů.

Když do Osvětimi vstoupila Rudá armáda, našla zde vyhladovělé a vyčerpané vězně, dokumenty, které nacisté nestačili zničit, které dokazují jejich zločiny. Přes milion pánského a dámského oblečení a několik tun vlasů našli v táborových skladech⁴⁵

⁴⁵ Koncentrační tábor Osvětim, [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z: <https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/osvetim/>

3 Vybraní popírači holocaustu

3.1 David John Cawdell Irving

Je to kontroverzní britský historik. Napsal mnoho knih o druhé světové válce a vojenské historii, na jeho kontě je i několik mezinárodních bestsellerů.

Narodil se 24. března 1938 v anglickém Essexu, jeho otec byl velitelem královského námořnictva. Studoval na London University, po studiích strávil rok v Německu, kde se pracoval v ocelárně, zde se naučil německý jazyk.

V 25 letech mu vyšla jeho první kniha Zničení Drážďan. Jeho další knihy byly např. Vzestup a pád Luftwaffe, Válka mezi generály, Kobyla hnízda: Tajné zbraně Třetí říše, Německá atomová bomba, Stezka lišky, Field Marshall Erwin Rommel byla jeho nejprodávanější biografie. Byly přeloženy do řady jazyků. V prominentních časopisech bylo několik jeho děl serializováno. Napsal do britských a zahraničních novin v Británii např. Sunday Express či Daily Telegraph, v Německu Der Spiegel a Stern několik článků.

V roce 1977 vydal knihu Hitlerovy války, prý je to jeho nejdůležitější samostatné dílo. Byl kritizován za tvrzení, že vyhlazování Židů nenařídil Hitler, ale bylo to na příkaz Himmlera za vůdcovými zády.

V roce 1988 byl svědkem v procesu holocaustu Ernsta Zündela, který se konal v Torontu, byl to překvapivý vrchol. Byl poslední z 23 svědků obhajoby, zde oznámil, že na příběh o holocaustu změnil názor. Během 3 dnů vysvětlil, proč se takto rozhodl.

Irving se svými přednáškami navštívil spousty zemí např. Kanadu, Spojené státy, Německo, Jižní Afriku a mnoho dalších.

V tehdejší „Německé demokratické republice“ uskutečnil přednášky po pádu sovětské nadvlády. V Drážďanech v roce 1990 řečnil k 45. výročí spojeneckému bombardování. Jeho prezentaci oznamovaly plakáty rozvěšené po městě. Obyvatelé ho přivítali květinami. U drážďanského ředitele pro kulturní záležitosti měl rozhovor v televizi. Lidé v hledišti aplaudovali ve stoje. Přednášel o kampani na vyhlazování německých měst, za tou měl stát Churchill. Jeho přednáška proběhla v němčině. Do NDR se vrátil ten samý rok v červnu.

21. dubna 1990 byl zatčen po proslovu v pivní hale Löwenbräu v Bavorsku, protože podle něj jsou plynové komory v Auschwitz jen atrapa tzv. falešná poválečná figurína. 250 příznivců poté demonstrovalo, kdy měli nejen jeho plakát, ale i dalších dvou popíračů Roberta Faurissoniho a Ernsta Zündela. Před historickým Feldhernnhallen policie zatkla několik demonstrantů.

V lednu 1993 mu soud uložil pokutu 30 000 marek, poté byl vyhoštěn ze země. Následně byl vyhoštěn i z Kanady, Austrálie a Nového Zélandu.

V roce 1990 kurátor Státního muzea v Osvětimi uznal, že opravdu tato plynová komora byla atrapou pro návštěvníky.

Irving navštívil v průběhu let několik setkání a konferencí.

Irving v Londýně podal v roce 1998 žalobu na Deborah Lipstadt a jejímu britskému vydavateli Penguin Books. Prý ho Lipstadt ve své knize nazvané „Popírání holocaustu“ urážel. Nazval ho tam popíračem holocaustu a padělatelem. V roce 2000 po propagovaném procesu soud rozhodl ve prospěch obžalovaných.

Soudce sice ocenil Irvingův „důkladný a pečlivý výzkum archivů“, odhalení mnoha historických objevů a jeho objevy. Ocenil znalosti druhé světové války a jeho inteligenci. I tak ho nazval antisemitským a rasistickým „popíračem holocaustu“, který „úmyslně zkreslil a zmanipuloval historické důkazy“.

Značné náklady na soud musel zaplatit sám. Následné pokusy na obnovení nemohl použít a musel vyhlásit bankrot.⁴⁶

3.2 Adam Benjamin Bartoš

Narodil se 15. ledna 1980 v Rychnově na Kněžnou do učitelské rodiny. Absolvoval Biskupské gymnázium v Hradci Králové, poté v Liberci studoval teologicky zaměřenou školu při sboru Jednoty bratrské. Jeho rodinné motto je „Bůh, vlast, rodina“.

Nejdříve pracoval jako grafik, poté začal zkoumat historii moderní meziválečné architektury, ta ho podle jeho slov uchvátila. V Praze začal pracovat v Národním technickém muzeu v oddělení architektury a stavitelství. Po několika letech nastoupil do redakce Aktuálně.cz, zde měl na starosti web, který byl zaměřen na politiku.

⁴⁶ David John Cawdell Irving, [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www.revisionists.com/revisionists/irving.html>

Politika je po historii od jeho sedmnácti let dalším koníčkem. V roce 2002 v Hradci Králové vstoupil do ODS, angažoval se i v Praze. Po čtyřech letech z ní odešel, kvůli jeho práci v médiích.

Psal články pro servery jako EUportal.cz a Eportal.cz, jsou to nejviditelnější aktivity Mladé pravice (je to občanské sdružení zaměřeno pravicově, vzniklo v roce 2004, zakladateli byli někdejší členové Mladých konzervativců Praha). Později vznikl server Eurabia.cz, ten se zabýval islámem, několik let mu šéfoval.

Poté byl redaktorem iDNES.cz, tam se věnoval hlavně domácí politice. Také se zabýval děním v Evropské unii a Lisabonskou smlouvou. V den podpisu Lisabonské smlouvy redakci opustil. Podle jeho slov je hrdý „na texty o elitářské skupině Bilderberg, kterými se podařilo v českých médiích prolomit mlčení o podivných aktivitách této celosvětové mocenské kliky, která stojí v pozadí integračních snah EU“.

Poté byl redaktorem serveru Prvnizpravy.cz, psal ale i do dalších internetových i tištěných novin. S přáteli založil webové stránky <http://www.freeglobe.cz>, ty se věnují kritice globální vlády.

V roce 2014 se stal předsedou politické strany „NE Bruselu – Národní demokracie“, účastnili se voleb do Evropského parlamentu.⁴⁷

Na jejich stránkách se prezentují takto: „Národní demokracie je nacionalisticky orientovaná politická strana existující již 170 let s úkolem zachovat a rozvíjet národ. Přicházíme v době, kdy je národ ohrožen.

Náš stát se stal kolonií světového kapitálu, demokraticky zvolené orgány nemají pravomoci, národ slouží jako zdroj levné pracovní síly a naši mladí a schopní lidé odchází pracovat a žít do jiných zemí. Rodina je rozvrácena, počet dětí je hluboko pod hranicí prosté reprodukce. Zemědělská půda je ničena, životní prostředí znečištěno a zdroje surovin téměř vyčerpány. Za hranicemi čekají desítky milionů nepřizpůsobivých cizinců, kteří využívají neschopnosti evropských národů se bránit a zajistit dostatek potomstva. Tyto skutečnosti jsou sdružené, vzájemně se podporují a přerůstají ve stále zřetelnější nebezpečí našeho zotročení a likvidace.“⁴⁸

⁴⁷ Adam Benjamin Bartoš, [online]. [cit. 2020-03-31]. Dostupné z: <https://abbartos.wordpress.com/curriculum-vitae/>

⁴⁸ Národní demokracie, [online]. [cit. 2020-03-31]. Dostupné z:

Založil nakladatelství a píše a vydává knihy např. Češi na Bilderbergu – Jak to Schwarzenberg prozradil, Národní demokracie 2014, Národní demokracie 2015, Národní demokracie 2017, Obřezaná republika atd.⁴⁹

<https://narodnidemokracie.cz/strana/proc-jdeme-do-toho/>

⁴⁹ Adam Benjamin Bartoš, [online]. [cit. 2020-03-31]. Dostupné z: <https://abbartos.wordpress.com/curriculum-vitae/>

4 Empirické šetření mezi mládeží

Pro výzkum v této práci si autorka vybrala metodu dotazníkového šetření. Které je pro zjištění informací od většího počtu lidí nejvhodnější.

Autorka oslovila 122 respondentů obou pohlaví, ve věkovém rozmezí od 14 do 26 let. Aby zjistila povědomí veřejnosti o problematice holocaustu a zda se jí někdy sami zabývali. Návratnost dotazníků byla 100 %

4.1 Stanovené hypotézy

Hypotéza č. 1

85 % respondentů odpoví, že holocaust je systematické vyvražďování Židů během druhé světové války.

Hypotéza č. 2

Autorka předpokládá, že většina respondentů ještě nepřemýšlela o existenci holocaustu.

Hypotéza č. 3

Více jak 70 % respondentů již někdy navštívilo místo spojené s druhou světovou válkou.

4.2 Dotazníkové otázky

Vážení respondenti,

chtěla bych Vás požádat o vyplnění tohoto dotazníku, který slouží k vypracování mé bakalářské práce na téma „Povědomí o holocaustu mezi širokou veřejností“. Údaje, které zde uvedete, jsou anonymní, odpovídejte proto pravdivě. V každé otázce zakroužkujte jen jednu odpověď. U otázky s volnou odpovědí napište svůj názor. Děkuji Vám za vyplnění!

Adéla Diblíková, studentka VŠ evropských a regionálních studií, z. ú.

1) Pohlaví:

a) žena

- b) muž
- 2) Váš věk:**
- a) 14-17 let
 - b) 18-21 let
 - c) 22-26 let
- 3) Studuji:**
- a) základní školu
 - d) střední odbornou školu s výučním listem
 - e) střední odbornou školu s maturitou
 - f) střední všeobecnou školu (gymnázium)
 - g) vyšší odbornou školu
 - h) vysokou školu
 - i) již nestuduji
- 4) Kdy jste se poprvé setkali s pojmem holocaust?**
- a) zatím jsem se s ním nesetkal/a
 - b) na základní škole
 - c) na střední škole
 - d) v rodině
- 5) Co si představíte pod termínem holocaust?**
- a) součást židovského náboženství
 - b) systematické vyvražďování Židů během druhé světové války
 - c) pronásledování nacistů během druhé světové války
 - d) nenávistný postoj Židů v průběhu dějin
- 6) Máte pochybnosti o existenci holocaustu?**
- a) ano
 - b) ne
 - c) nevím
- 7) Hledali jste si někdy ze své vůle ve volném čase informace o holocaustu?**
- a) ano
 - b) ne
- 8) Myslíte si, že je důležité, aby se navštěvovala místa spojená s holocaustem?**
- a) ano
 - b) ne
 - c) ještě jsem o tom nepřemýšlel/a
- 9) Navštívili jste někdy takové místo?**
- a) ano
 - b) ne
 - c) nezjišťoval/a jsem to

10) Co si představíte pod termínem koncentrační tábor?

- a) je to místo k hromadnému věznění lidí
- b) je to tábor pro obézní lidi
- c) je to místo, kam se posílali sympatizanti nacistů

11) Víte o někom z rodiny, že by prošel koncentračním táborem?

- a) ano
- b) ne
- c) nevím

12) Pokud ano, kdo z rodiny to byl?

.....

13) Znáte nějaké koncentrační tábory?

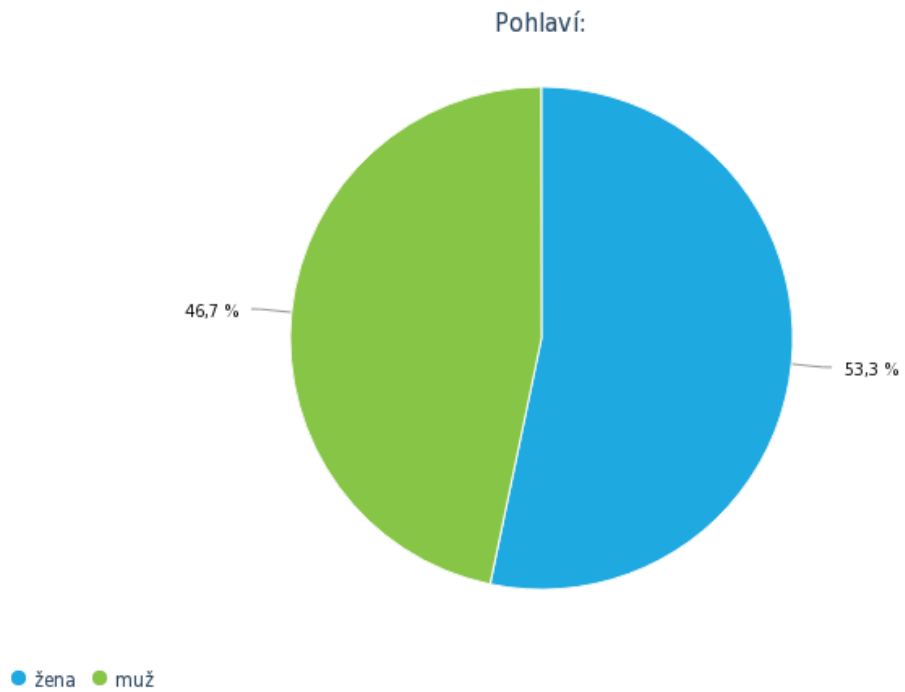
- a) ano
- b) ne

14) Pokud ano, uveďte jaký?

.....

4.3 Vyhodnocení výsledků šetření

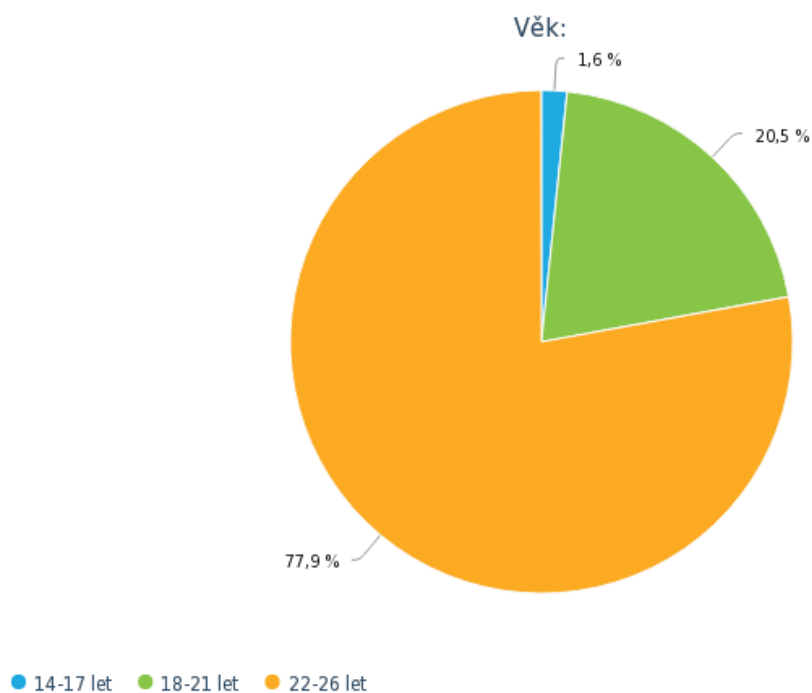
Otázka č. 1

Zdroj: vlastní výzkum 1

Z grafu č. 1 vyplývá, že ze 122 dotazovaných je 53.3 % žen (65) a 46,7 % mužů (57).

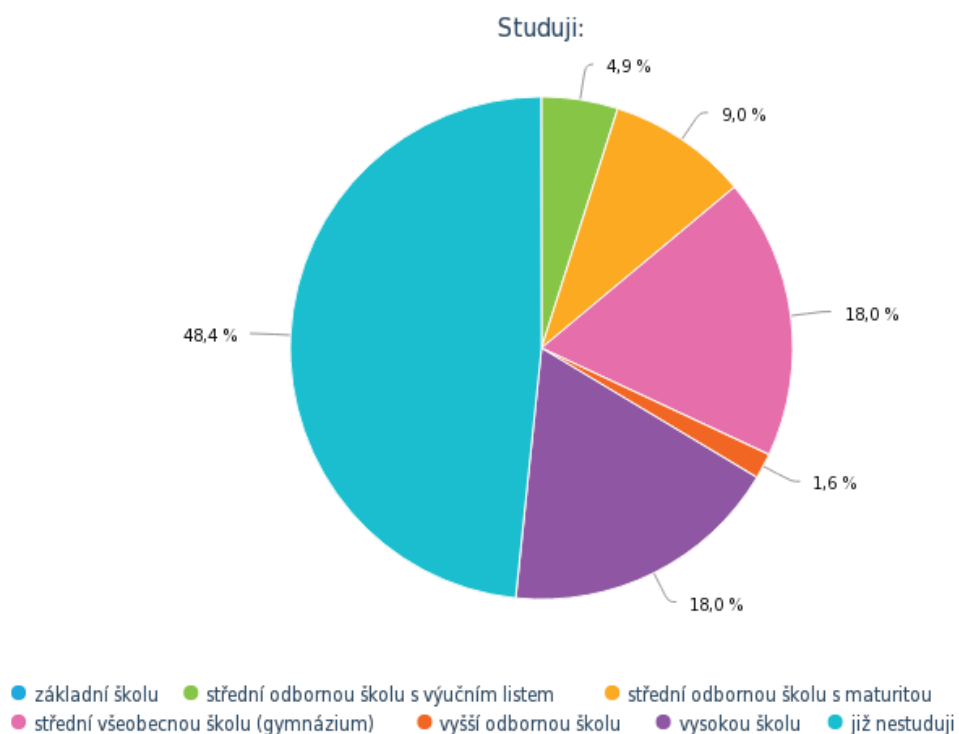
Otázka č. 2

Zdroj: vlastní výzkum 2

Graf č. 2 ukazuje, že odpovídalo 1,6 % (2) respondentů ve věku od 14-17 let, 20,5 % (25) ve věku 18-21 let () a 77,9 % (95) ve věku 22-26 let.

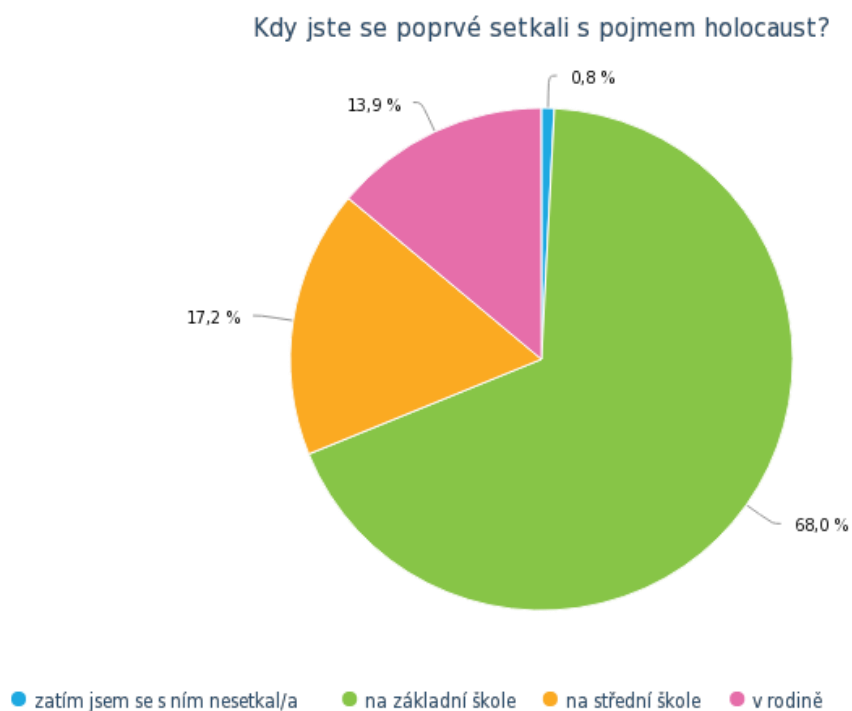
Otázka č. 3

Zdroj: vlastní výzkum 3

Graf č. 3 popisuje, že 0 % respondentů studuje základní školu, 4,9 % (6) respondentů studuje střední odbornou školu s výučním listem, 9 % (11) studuje střední odbornou školu s maturitou, 18 % (22) studuje střední všeobecnou školu (gymnázium), 1,6 % (2) studuje vyšší odbornou školu, 18 % (22) studuje vysokou školu a 48,4 % (59) respondentů již nestuduje.

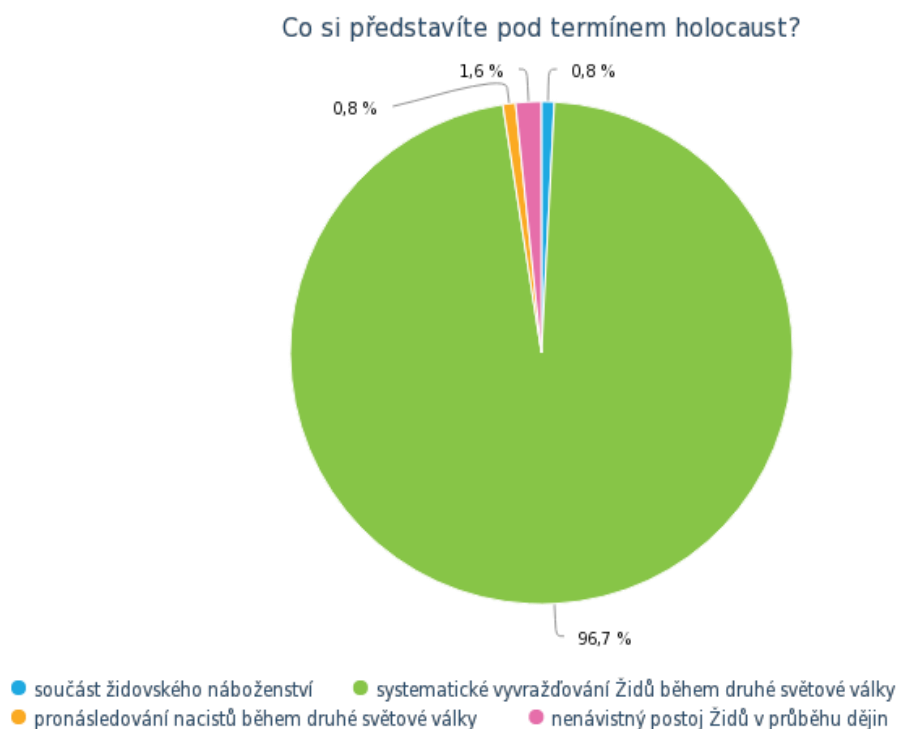
Otázka č. 4

Zdroj: vlastní výzkum 4

Graf č. 4 ukazuje, že 0,8 % (1) respondentů se zatím s tímto pojmem neseťkalo, 68 % (83) se s ním setkalo na základní škole, 17,2 % (21) se s ním setkalo až na střední škole a 13,9 % (17) se s ním setkalo již v rodině.

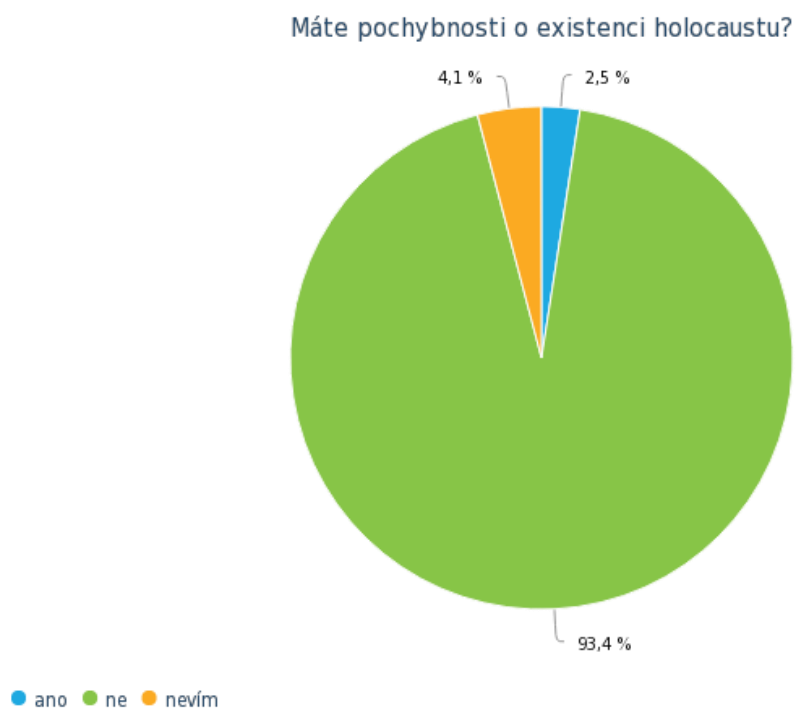
Otázka č. 5

Zdroj: vlastní výzkum 5

Graf č. 5 ukazuje, co si lidé představí pod termínem holocaust. Jen 0,8 % (1) respondentů odpovědělo, že je to součást židovského náboženství, 96,7 % (118) odpovědělo, že to je systematické vyvražďování Židů během druhé světové války, 0,8 % (1) respondentů si myslí, že je to pronásledování nacistů během druhé světové války a 1,6 % (2) respondentů odpovídalo, že je to nenávistný postoj Židů v průběhu dějin.

Otázka č. 6

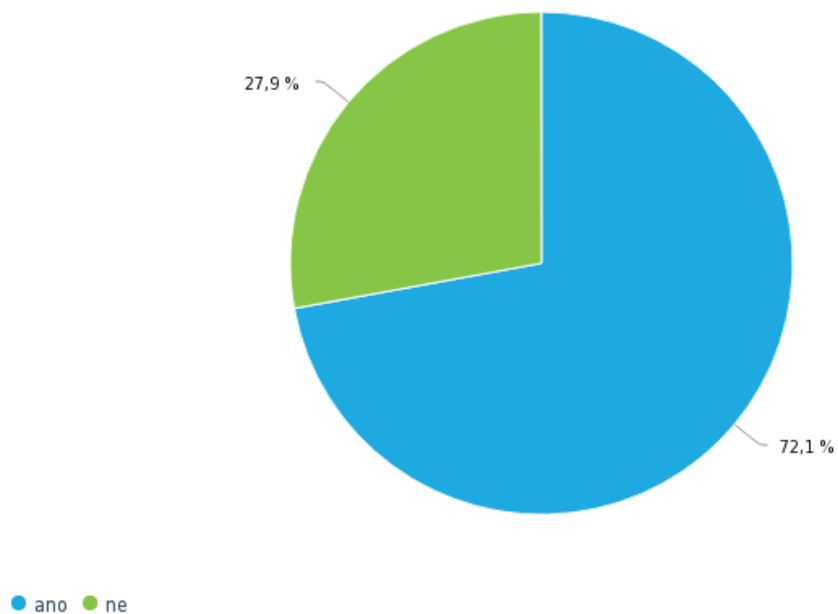

Zdroj: vlastní výzkum 6

Z grafu č. 6 vyplívá, že 2,5 % (3) respondentů má pochybnosti o existenci holocaustu, 93,4 % (114) žádné pochybnosti nemá a 4,1 % (5) neví.

Otázka č. 7

Hledali jste si někdy ze své vůle ve volném čase informace o holocaustu?

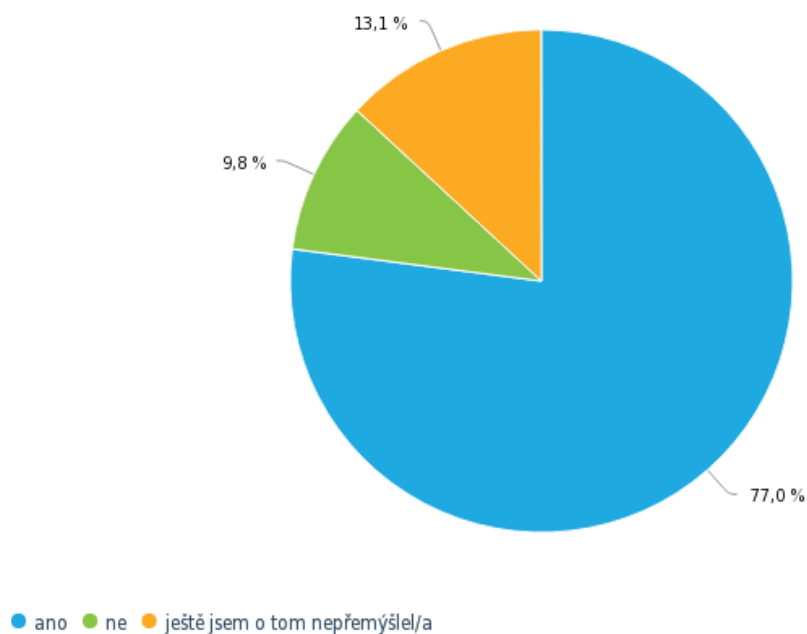

Zdroj: vlastní výzkum 7

Graf č. 7 znázorňuje, že 72,1 % (88) respondentů si již zjišťovalo ve svém volném čase nějaké informace o holocaustu a 27,9 % (34) nikoli.

Otázka č. 8

Myslíte si, že je důležité, aby se navštěvovala místa spojená s holocaustem?

Zdroj: vlastní výzkum 8

Z grafu č. 8 vyplývá, že 77 % (94) respondentů si myslí, že je důležité navštěvovat místa spojená s holocaustem, 9,8 % (12) si to nemyslí a zbylých 13,1 % (16) o tom ještě nepřemýšlelo.

Otázka č. 9

Zdroj: vlastní výzkum 9

Graf č. 9 znázorňuje, že 64,5 % (78) respondentů již navštívilo místo spojené s holokaustem, naopak 35,5 % (43) takovéto místo nenavštívili. Ani jeden z respondentů si nezvolil poslední možnost.

Otázka č. 10

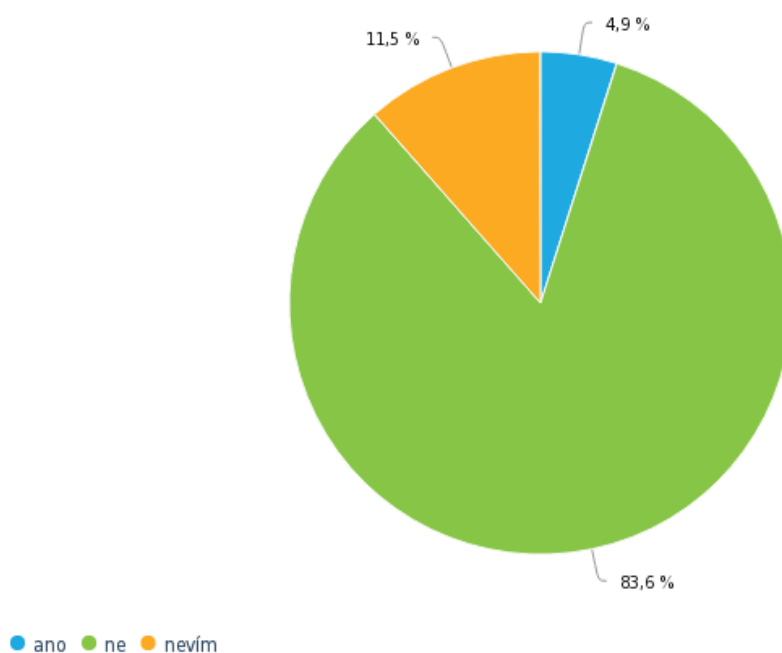

Zdroj: vlastní výzkum 10

Z grafu č. 10 vyplývá, že 99,2 % (121) respondentů si myslí, že koncentrační tábor je místo hromadného věznění lidí, jen 0,8 % (1) si myslí, že je to tábor pro obézní lidi. Žádný z respondentů si nezvolil poslední možnost, že je to místo kam, se posílali sympatizanti nacistů.

Otázka č. 11

Víte o někom z rodiny, že by prošel koncentračním táborem?

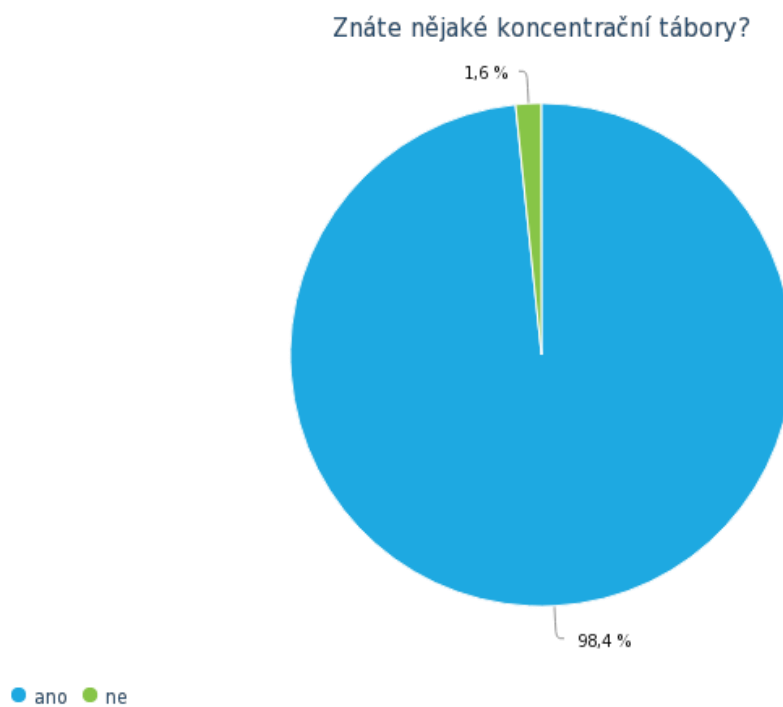
Zdroj: vlastní výzkum 11

Graf č. 11 ukazuje, že 4,9 % (6) respondentů mělo nějakého člena rodiny, který si prošel koncentračním táborem, 83,6 % (102) respondentů nikoho takového nemá a 11,5 % (14) o tomto faktu neví.

Otázka č. 12

Ze 4,9 % respondentů, kteří v předešlé otázce odpověděli, že mají někoho z rodiny, kdo prošel koncentračním táborem. Ve většině případů odpověděli, že to byla babička jednoho z rodičů či pradědeček či dokonce prapradědeček.

Otázka č. 13

Zdroj: vlastní výzkum 12

Z grafu č. 13 vyplívá, že 98,4 % (120) respondentů zná nějaký koncentrační tábor, zbylých 1,6 % (2) odpovědělo na tuto otázku záporně.

Otázka č. 14

Z 98,4 % respondentů, kteří v předešlé otázce odpověděli, že znají nějaké koncentrační tábory, zde museli uvést alespoň jeden příklad. Nejčastěji psali jména těchto táborů: Terezín, Osvětim, Dachau, Buchenwald, Mauthausen.

4.4 Vyhodnocení hypotéz

Hypotéza č. 1

85 % respondentů odpoví, že holocaust je systematické vyvražďování Židů během druhé světové války.

Z grafu č. 5 vyplývá, že 96.7 %- respondentů si myslí, že holocaust je systematické vyvražďování Židů během druhé světové války.

Hypotéza č. 1 se potvrdila.

Hypotéza č. 2

Autorka předpokládá, že většina respondentů ještě nepřemýšlela o existenci holocaustu.

Graf č. 6 znázorňuje, že jen 4,1 % respondentů nepřemýšlelo o existenci holocaustu.

Hypotéza č. 2 se nepotvrdila.

Hypotéza č. 3

Více jak 70 % respondentů již někdy navštívilo místo spojené s druhou světovou válkou.

Z grafu č. 9 vyplývá, že místa spojená s druhou světovou navštívilo jen 64,5 % respondentů.

Hypotéza č. 3 se nepotvrdila.

5 Závěr

Tato bakalářská práce pojednává o stavu informovanosti a názoru veřejnosti na problematiku holocaustu. Je zaměřena primárně na mladistvé. Autorka si toto téma zvolila proto, že si myslí, že mládež již není tolik informovaná jako dříve a je lehce ovlivnitelná. Tudiž je to živná půda pro tzv. popírače holocaustu, kteří se snaží zpochybnit to, že vůbec ke genocidě došlo. V jejich prospěch hraje i čas, protože očitých svědků těchto zvěrstev je čím dál tím méně.

Výzkum byl založen na dotazníkovém šetření, kterého se zúčastnilo 122 respondentů ve věku od 14 do 26 let. Výzkum byl vložen na internet, s přihlédnutím k situaci nejvíce odpovídalo respondentů ve věkovém rozmezí 22-26 let. To mohlo lehce zkreslit závěry práce, protože jednotlivé generace mladistvých se od sebe liší s přihlédnutím na dobu, ve které žili. Ale v nastalé situaci jinak, než pomocí internetu pracovat nešlo. Právě zde se ukazuje, že starší generace nejsou lhostejné k různým dotazníkovým šetřením.

Jednou z věcí, která autorku zajímala, bylo, zda mají mladiství o holocaustu pochybnosti. Na tuto otázku záporně odpověděla většina dotazovaných respondentů. Byli mezi nimi však i kladné odpovědi, někteří o této problematice zatím nepřemýšleli.

Z výzkumu vyplynulo, že 96,7 % respondentů ví, co pojem holocaust znamená, 68 % se s tímto termínem setkalo na základní škole. Ale 13,9 % respondentů se s ním setkalo již v rodině. U otázky, zda hledali ze své vůle ve volném čase nějaké informace o holocaustu, záporně odpovídalo jen 27,9 % z nich. Toto autorka neočekávala, myslela si, že záporné odpovědi budou nad kladnými převyšovat. Protože, ve většině případů mladiství ve volném čase jsou nejčastěji na sociálních sítích či hrají online počítačové hry. Objevuje se i mnoho zpráv, že mladiství zneuctili místa s těmito zvěrstvy spojená. Autorka je toho názoru, že se to děje proto, že si neuvědomují vážnost a historickou cenu těchto míst. Často ani neví jaké příběhy se k nim váží.

Osobní názor autorky je, že tato etapa naší historie by nikdy neměla být zapomenuta či zlehčována, protože by se mohla v budoucnu opakovat. Mladiství by se s ní měli seznamovat již v rodinách, kde by s přihlédnutím k jejich věku měli být podávána tato historická fakta.

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje

1. D. Sommerville, Druhá světová válka den za dnem, MUSTANG Ltd. 1995, str.122
2. Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D. Mgr. T. KAMÍN, *Extremismus, Rasismus a Antisemitismus*, Praha 2008, str.113-124
3. Doc. Ing. Dr. Š. DANICS, Ph.D. Mgr. T. KAMÍN, *Extremismus, Rasismus a Antisemitismus*, Praha 2008, str.127-137
4. Kolektiv autorů, Rodinná encyklopedie Světových dějin, Reader Digest Výběr, spol. s. r. o., Praha, 2000, str.225
5. Kolektiv autorů, Sto událostí, které změnily historii, Reader's Digest Výběr, spol. s. r. o., Praha. 2001, str. 381
6. V. Koop., *Nacionální socialismus*, Grada Publishing, a.s., 1. vydání, 2012 str.69-74
7. V. Koop., *Nacionální socialismus*, Grada Publishing, a.s., 1. vydání, 2012, Str.71

Elektronické zdroje

1. What is genocide, [online]. [cit. 2020-03-22]. Dostupné z: <https://www.history.com/topics/holocaust/what-is-genocide>
2. Genocide, [online]. [cit. 2020-03-22]. Dostupné z: <https://www.un.org/en/genocideprevention/genocide.shtml>
3. How do you define genocide?, [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/world-11108059>
4. Revizionismus, [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Revizionismus>
5. Revizionismus, [online]. [cit. 2020-03-23]. Dostupné z: <http://www.totalita.cz/vysvetlivky/revizionismus.php>
6. The essential practice of historical revisionism, [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z: <https://blogs.lt.vt.edu/criticalreading/2017/09/14/the-essential-practice-of-historical-revisionism/>
7. Zpochybňování konečného řešení, [online]. [cit. 2020-03-24]. Dostupné z:

- <https://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/antisemitismus-po-druhe-svetove-valce/popirani-holocaustu/zpochybnovani-konecneho-reseni/>
8. Koncentrační tábor Terezín, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z:
<http://www.terezin.org/the-history-of-terezin>
 9. Koncentrační tábor Terezín, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z:
<https://www.pamatnik-terezin.cz/koncentracni-tabor-pro-zidy-tzv-ghetto-terezin>
 10. Koncentrační tábor Mathausen, [online]. [cit. 2020-03-25]. Dostupné z:
<https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/mauthausen-3/>
 11. Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z:
<http://www.csol.cz/clanky-a-reporty/z-historie/druhy-odboj/1398-dejiny-koncentracniho-tabora-mauthausen>
 12. Koncentrační tábor Mauthausen, [online]. [cit. 2020-03-26]. Dostupné z:
<https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/mauthausen-3/>
 13. Koncentrační tábor Dachau, [online]. [cit. 2020-03-27]. Dostupné z:
<https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/dachau/>
 14. Koncentrační tábor Dachau, [online]. [cit. 2020-03-27]. Dostupné z:
<https://ara.cz/nemecko/mnichov/koncentracni-tabor-dachau>
 15. Koncentrační tábor Osvětim, [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z:
<https://osvetim-auschwitz.estranky.cz/>
 16. Koncentrační tábor Osvětim, [online]. [cit. 2020-03-28]. Dostupné z:
<https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/koncentracni-tabory/osvetim/>
 17. David John Cawdell Irving, [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z:
<http://www.revisionists.com/revisionists/irving.html>
 18. Adam Benjamin Bartoš, [online]. [cit. 2020-03-31]. Dostupné z:
<https://abbartos.wordpress.com/curriculum-vitae/>
 19. Národní demokracie, [online]. [cit. 2020-03-31]. Dostupné z:
<https://narodnidemokracie.cz/strana/proc-jdeme-do-toho>

Legislativní dokumenty

1. United nations human rights [online]. [cit. 2020-03-22]. Dostupné z:

<https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/crimeofgenocide.aspx>

Seznam zkratk

IS – Islámský stát

ICTY-Mezinárodní trestní tribunál za bývalou Jugoslávií

NDR – Německá demokratická republika

Seznam tabulek a grafů

Zdroj: vlastní výzkum 1	42
Zdroj: vlastní výzkum 2	43
Zdroj: vlastní výzkum 3	44
Zdroj: vlastní výzkum 4	45
Zdroj: vlastní výzkum 5	46
Zdroj: vlastní výzkum 6	47
Zdroj: vlastní výzkum 7	48
Zdroj: vlastní výzkum 8	49
Zdroj: vlastní výzkum 9	50
Zdroj: vlastní výzkum 10	51
Zdroj: vlastní výzkum 11	52
Zdroj: vlastní výzkum 12	54